

Marton Lili

TALIGÁS KIRÁLY

IFJÚSÁGI
KÖNYVTÁR
KÖNYVKIADÓ
MESEFONÓKA
KIS
ISKOLÁSOK
KÖNYVE
BUKAREST

I.

Mordizom király udvarában

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kellős közepén, Seholsincs szigeten, egy gyönyörűségesen szép ország. Ebben az országban Mordizom király uralkodott. És mivel Seholsincs sziget — maga Meseország — Mordizom király alattvalói igen híresek-nevezetesek voltak. Itt laktak: Hófehérke és a hét törpe, Csipkerózsika, Piroska és a nagymamája, Hüvelyk Matyi, Hamupipőke, Jancsi és Juliska, a Csizmás Kandúr, Nagyerejű János — de holnap estig sorolhatnánk azt a sok-sok Meseországban élő híres-nevezetességet, akiket ezer és ezer mesekönyvből, millió és millió gyermek ismer szerte a széles világon...

Seholsincs sziget közepén, Meseország fővárosában, amelyet Nincs-ám városának hívtak, gyönyörű, aranyos-tornyos palota állt. Ebben lakott Mordizom király, aki maga köré gyűjtötte palotájába a világ legérdekesebb és legkedvesebb mesealakjait, hogy ne unatkozzék, s hogy legyen, aki őt kiszolgálja.

Mert bár Mordizom király csak a mesék birodalmában uralkodott, épp olyan sokat követelt birodalmának lakóitól, mint

a többi királyok és fejedelmek. Nyomban, ahogy a nap kibújt az Óperenciás tengerből és aranyossá festette Seholsincs szigetét, kis apród lépett a király aranyos-gyémántos, pihepárnás ágyához egy kakassal. Ez a kakas — mely jó barátja volt a rút kis kacsnak és vele játszott naphosszat — Meseország lakóinak ébresztőórája volt. Most is harsányat kukorékolt, majd az apród így kiáltott fel:

— Kelj fel, mesék királya, felséges Mordizom!

Mordizom király kettőt horkantott, hármát nyögött, kinyitotta szeszínű szemét, megvakarta három tokáját és ásított:

— Eridj és keltsd fel alattvalóimat is — parancsolta —, hogy szolgáljanak felséges személyemnek!

Majd megkérdezte:

— Milyen nap van ma?

Mire az apród így felelt:

— Sosevolt hónap, semmi napja, harminckettedike, bornyunyúzó péntek, felséges uram...

Ezután rohant a kakassal és felköltötte a palota összes lakóit. Azok meg sorban a király hálótermébe léptek és földig hajoltak. A király felült ágyában s a dagadó párnák és dunyhák között dirigálni kezdte őket:

— Lehajolni! Felállni! Térdet hajtani! Lehajolni! Felállni! Térdet hajtani! Mélyebben Hamupipőke! Frissebben Juliska! Egy-kettő! Egy-kettő!

Mind engedelmeskedtek. Olyan volt az egész, mint valami reggeli torna.

Mikor Mordizom alaposan megtornásztatta alattvalóit és megelégette a nagy hajbókolást, megkérdezte:

— Ma ki a királyvakaró?

Piroska lépett elő. Olyan volt mint a mesében, kis piros főkötőt viselt és kosarat vitt a karján.

— Én felség — mondta és mélyen meghajolt.

Mire Mordizom király kegyesen így szólt:

— No, gyere ide Piroska, vakard meg felséges ballapockámat! Azt a legyet pedig, amely felséges orrom legfelségesebb balcimpájára szállt, a nagymamád hessegesse el! Úgy tudom, ma ő a légyhessegető...

Piroska és a nagymamája szó nélkül engedelmeskedtek. Piroska szorgalmasan vakarta a királyt, mialatt az elégedetten nyögött.

Ezután a soros királymosdató lépett ki a sorból. Ez bornyunyúzó pénteken mindig Hófehérke volt. Két kis apród langyos rózsavízzel telt arany mosdótálat hozott, másik két apród meg a mosdáshoz szükséges holmikat cipelte. Hófehérke selyemtörülközöt kötött a király nyakába s egy hatalmas szivaccsal óvatosan, gyöngéden mosdatni kezdte őfelségét. Eközben egy apród a király ölébe ugrott, lekuporodott s egy fogkefével Mordizom király hosszú lófogait mosta meg, mert őfelsége olyan lusta volt, hogy ezt sem végezte el magában. Ezután a király kiöblintette a száját, lesöpörte öléből a kis apródot, gargarizált, majd hirtelen ráförmedt a szépséges, hófehERRUHÁS Hófehérkére.

— Miért nem vigyázol jobban, te ostoba! Csípi a szappan felséges szememet! A rózsavíz meg túlhideg volt! Izekre téplek mindnyájatokat, ha nem vigyáztok jobban!

A királyfésülő, Hófehérke egyik kis törpéje volt. Félve lépett az ezüstös-gyémántos fésűvel Mordizom király elé, hiszen a királynak már csak tizenkét szál vékony vörös haja volt a fejbűbján.

— Vigyázz gazfickó — üvöltötte a kis törpére Mordizom. — A múlt bornyunyúzó pénteken is kitépted egy szál felséges hajamat! Jaj a fejednek, ha csak megrántod valamelyiket! Mert akkor minden szál szakálladat kitépetem!

Szóval Mordizom királynak ezen a bornyunyúzó pénteken a szokottnál is rosszabb kedve volt. Úgy ordítozott és veszeke-

dett, hogy Hüvelyk Matyi, aki a legkisebb volt a mesenépség lakói között, ki nem merte dugni csöpp kis orrát az egyik mesebeli királyfi zsebéből — mert Matyi nagyon szeretett a zsebekben kuksolni, ahol oly jól érezte magát, mint kengurufióka anyja ölében. De a többiek is megfélemlítve tettek-vettek a király körül, aki most újból rájuk rivallt:

— Mért nem mulattattok, hé? Mi lesz? Hát ma senki sem szórakoztatja felséges személyemet? Gyerünk törpém! Mesélj valami vígát!

A kis törpe, aki olyan vigyázva fésülgette a királyt, hogy még a nyelvét is kidugta nagy buzgalmában, szomorúan felelte:

— Nem tudom, mivel mulattassam felségedet! Mióta több társunk megszökött Meseországból, mindnyájunknak rossz kedvünk van.

— Azt látom, hogy lógatjátok az orrotokat — dühöngött Mordizom király. — És azt is tudom, hogy elszökött Hófehérke négy törpéje, Ali baba a rablóival, három királyfi, négy hercegnő, kilenc szegénylegény s azonkívül a kis vízi sellőnk, pedig milyen jó dolga volt itt az Óperenciás tengerben! Dehát mi lelte ezeket az ostobákat, hogy sorra megszöknek országomból?

Nagy csönd lett, mert senki sem mert Mordizom királynak felelni, őfelsége ugyanis nagy zsarnok volt, dehát senkinek sem volt bátorsága ezt a szemébe mondani. Csak Nagyerejű János tehette volna meg, de ő nem vett részt a reggeli szertartásban.

De mivel Mordizom szeme villámokat szórt és mindhárom tokája remegett a felindulástól, a kis törpe jobbnak látta, ha hirtelen kitalál valamit:

— Biztosan unatkoztak felség — dadogta —, hiszen mióta a világ világ, mindig ugyanazt csinálják...

— Hogyhogy unatkoztak? Hogyhogy ugyanazt csinálták?
— bömbölte Mordizom király.

Mire az okos kis törpe magyarázni kezdett:

— Ügy, felség, hogy Piroska mindig eledelt visz a nagymamának. A nagymamát megeszi a farkas. Hamupipőke elveszti az üvegcipőjét a bálban. Jancsi és Juliska eltévednek az erdőben. A Csizmás Kandúr mindig ugyanazokat a huncutságokat csinálja. Csipkerózsa alszik, a királyfi felébreszti, a boszorkány seprűjén lovagol és varangyosbékává varázsolja a hercegnőket. Ali baba felfedezi a kincsesbarlangot, mi törpék pedig unostalan a házikónkban találjuk Hófehérkét. De mit soroljam tovább, hiszen ezt mindenki tudja... Valami újat kellene kitalálni!

A király — akit közben a királyöltöztetők selyembe, bársonyba öltöztettek, drága cipellőbe — most ugrott egyet és felkiáltott.

— Igazad van törpém! Csakugyan ez az én népségem mindig újból és újból ugyanazt csinálja. De én majd kitalálok számukra valami újat ezzel az én felséges királyi eszemmel!... Hopp! Megvan — és akkorát rikoltott, hogy mindenki összereszt és Hüvelyk Matyi ijedtében mélyen elbújt a királyfi zsebében. — Mi lenne, ha egyszer a nagymama enné meg a farkast?

Piroska nagymamája könnyörögve térdreborult a király előtt.

— Felség, bármit megteszek, de ezt ne kívánd! Hogy egyem meg a farkast, amikor csak három lógós fogam van?

De ha Mordizom az ő hordó-fejébe vett valamit, azt már nem lehetett onnan kiverni. Makacsul ismételte:

— Mindegy! Megeszed és kész! És ha nem eszed meg a farkast, három havi áristomot kapsz, úgy igaz, ahogy Mordizom őfelsége a nevem!

Mindenki síri csöndben hallgatta Mordizom királyt, aki rájuk se hederített, hanem reggeliző asztalkájához ült. Miután felhörpintett egy liter kávé és szokása szerint megevett egy sült libát, hátat fordított alattvalóinak és palástját maga után húzva kísértalt a palota gyönyörű kertjébe.

A mesenéség összedugta a fejét. Mindenki azon szörnyülködött, hogy szegény nagyamamának meg kell ennie a farkast.

E percben hatalmas, szép szál legény lépett a trónterembe. Csak úgy, falusiasan, csizmásan, pörge kalapban, ahogy a mesében is mindig járt. Ő volt Nagyerejű János.

Amikor meglátta a síró-rívó nagymamát s a rosszkedvű mesenéséget, megkérdezte:

— Mi baj barátaim?

Erre aztán nagymama még keservesebben kezdett sírni, a többiek pedig elmondották, hogy mit kíván szegény nagymamától Mordizom király. Aztán sorban panaszkodni kezdtek:

— Engem azért záratott egyszer börtönbe, mert véletlenül a sarkára léptem — mondta a királyfi zsebéből kikandikálva Hüvelyk Matyi. — Pedig nem fájhatott neki, hiszen nagyon kicsi a lábam!

— Engem azért dugott áristomba — szólt pityeregve Piroska —, mert egyszer, amikor tüsszentett, elfelejtettem azt mondani neki, hogy „egészségére drága felség!”

— Engem pedig azért tartott sötét tömlőben hosszú ideig — mondotta Hófehérke —, mert egyszer nem bókoltam előtte olyan mélyen, mint ahogy ő ezt kívánja...

És erre mind összevissza kiabáltak, panaszkodtak, sírtak és sorra elmondták, hogy kit milyen semmiségért büntetett meg a gonosz Mordizom király.

Nagyerejű János ott állt a terem közepén. Kezében csillogott-ragyogott sárkányölő kardja. A szeme villámokat szórt.

— Csitt! — kiáltotta. — Ne óbégassatok! Hány király van Meseországban? Egy! S hány alattvalója van a királynak? Mint fű a réten. Miért félünk hát ettől az öreg totyakostól, aki úgy félti a trónját, hogy itt alszik a trónteremben!

A mesenéség ismerte Nagyerejű bátorságát, de most mégis rémülten tekintett felé. Még sohasem fordult elő, hogy Mordizom királyt valaki „öreg totyakosnak“ merte volna nevezni!

Végül is Hamupipőke szólalt meg:

— Testőrei, alabárdosai vannak. Hóhéra! Lenyisszant-hatja a fejünket!

Az öreg nagymama csendet intett és félve, suttogva szólt.

— Nemcsak ezért félünk tőle! Varázshatalma van fölöt-tünk! Nem tehetünk ellene semmit!

Nagyerejű azonban így szólt:

— Ez igaz. Varázshatalma köti meg az én erőmet is. Sokszor levertem volna ám fejről a koronáját, de bármily erős is vagyok, nem tehetem ezt, mert ahogy felé közeledem, elgyen-kül karom-lábam. Így igaz le minket Mordizom király. De ma — ha akarjuk — nagy dolgokat tehetünk ám. Ma csuda nap van! Sosevolt hónap, harminckettedikén s bornyunyúzó pénte-ken három percre megtörik a király varázsereje. Ez a nap pedig éppen ma virradt ránk barátaim! A fővarázsló mondta.

A többiek ámuló szemmel, izgatottan figyelték Nagyerejűt, aki így folytatta:

— Ma tehát és éppen ebben az órában három percre nem kell félnünk Mordizomtól. Testőreitől, alabárdosaitól pedig ne tartsatok, mert azok már mind a mi barátaink! Mind a mi pár-tunokon vannak és egy sem akarja már szolgálni Mordizom királyt. Nincs egy teremtet lélek Nincs-ám városában, egész Meseországban, aki őfelsége szeszélyeit el tudná viselni. En mondom nektek: nincs más híve az egész szigeten, mint a vén-séges Hószakáll, a legöregebb alabárdos, de az már egy faka-nalat sem tud felemelni!

Lett erre nagy ujjongás, öröm. Mind egymás nyakába estek és táncolni kezdtek, mintha csak farsangi multságban lettek volna. Kiki a párjával táncolt: Jancsi Juliskával, Hampipőke a

királyfival, Piroska a nagymamájával, Hófehérke a törpéivel — s úgy ugrabugráltak, mintha megbolondultak volna, mialatt Hüvelyk Matyi kis cérnahangján nagyokat kurjongatott az egyik táncoló királyfi zsebében.

De Nagyerejű újból csendet intett és így folytatta :

— Táncolni később is ráértetek. Az ébresztő kakas már régóta elkukorékolta ennek a mai bornyunyúzó, varázstörő napnak reggelét. Határozzuk el gyorsan, hogy miképpen szabaduljunk meg a királytól.

Tanakodni kezdtek, mert nem volt ám könnyű a dolog.

— Üssük főbe és kész — tanácsolta az egyik törpe.

Nagyerejű megrázta a fejét.

— Ezt könnyen megtehetnénk — mondotta —, de nem helyes dolog! Mit szólnának a gyerekek, ha megtudnák, hogy az ő kedves Hófehérkéjük, Piroskájuk vagy Hampupipőkéjük részt vett valakinek a megölésében? Meg aztán ha főbeverjük ökelmét, egyet rúg, vége van és az nem igazi bosszú! Mást kell kitalálnunk barátaim...

— Ne dobjuk az Óperenciás tengerbe? — kérdezte az egyik törpe.

— Hiába! — rázta a fejét Nagyerejű — azonfelül, hogy ez is gyilkosság lenne, a mai napon csak a felettünk való hatalma törik meg három percre és három másodpercre, de a cápáknak meg deflineknek tud ám parancsolni s azok kihozzák a partra. Itt pedig azalatt visszatér a varázsereje és szörnyű bosszút áll rajtunk!

— De hát mit tegyünk vele? Adj tanácsot! — kiabálta összevissza a mesenép.

Nagyerejű gondolkozott. Mindenki törte a fejét valamin. Ekkor Hófehérke első törpéje, aki a legöregebb és legbölcsebb volt a törpék között, előlépett, megsimogatta hosszú szakállát és így szólt :

— Mondok én nektek valami mást. Nem akarjuk megölni. A tengerbe nem dobhatjuk. Varázserejét örökre meg nem törhetjük. Így hát szerezzünk neki olyan nagy bosszúságot, hogy mérgében maga tépje ki azt a tizenkét szál haját, amit annyira félt, s amit örökké drága balzsamokkal keneget. Én csak ennyit mondhatok, de hogy mi legyen az a bosszúság, ti találjátok ki!

Tetszett ez a mesenéségnek. Összedugták a fejüket és tanakodni kezdtek, hogy mitévők legyenek Mordizom királlyal.

Végül is Nagyerejű oldotta meg a kérdést.

— Tudjátok mit, barátaim? — szólt. — Tréfáljuk meg öfelségét, de úgy, ahogyan a királyát még soha semmilyen alattvaló sem tréfálta. Hagyjuk itt őt ezekben a varázstörő percekben, a szigeten, egyesegyedül, palotástól, koronástól, mi pedig költözünk át valamennyien az Óperenciás tenger egy másik szigetére, ahol nincs hatalma rajtunk. Ezt kell tennünk, mert hiszen Meseország királyának csak Meseországban van bűvös ereje felettünk! Ha itt maradunk — véget érnek a soha vissza nem térő bűvös percek, újból a hatalmába kerülünk és szolgálhatjuk, amíg csak világ a világ. El kell mennünk Meseországból! Majd én vezetlek benneteket és nem lesz semmi bántódásotok. Megvéd az én két erős karom, meg a sárkányölő kardom minden veszélytől. Amondó volnék, hogy hagyjuk itt Mordizom királyt, aki oly lusta és ostoba, hogy biztosan éhenhal itt egyedül, mert varázsereje van ugyan, de már annyi esze nincs, hogy halat fogjon a tengerből, vagy hogy kitépje a veteményes kertből a salátát.

Most már valamennyien ugrálni kezdtek örömükben, körbe-körbe szaladgáltak, úgy kiabáltak:

— Nagyszerű! Itthagyjuk Mordizomot! Nem lesz kinek parancsolgasson! Nem lesz, aki kiszolgálja! Éhenhal nélkülünk a szamár! Szökjünk meg, szökjünk meg!

E pillanatban szélesre tárult az ajtó és berohant rajta Mordizom király. Arca paprikavörös volt és három tokája háromfelé ugrált az izgalomtól.

Ugyanis a minden hájjal megkent boszorkány az előbb kiugrált hozzá a seprűjén és mézes-mázosan azt mondta, hogy fáradjon csak be őfelsége a trónterembe, mert ott valami nagyon érdekeset lát majd!

— Miféle lárma ez? — ordított a király. — És hol vannak az én hűséges testőreim? Hát az alabárdosok? Csak Hószakállt találtam köztük a palotában, aki éppen a tejbekása reggelijét majszolta és azt mondja: fogalma sincs, hová lehetnek a többiek?

Csönd lett. Mindeki Mordizomra nézett, aki bár olyan kövér volt, mint egy hízott malac — most ugrálni kezdett, mint egy szöcske.

Nagyerejű előállt és nyugodtan mondta:

— Se testőreid, se alabárdosaid nincsenek, Mordizom király! Ők már réges régen a mi barátaink. Még a hóhérod is megunt és elment kutyapécérnek az Óperenciás tenger túlsó partjára. Elhagytak a híveid és most mi is itthagyunk!

Mordizomot erősen kerülgette a guta. Üvöltött, mint a sakál;

— Mit beszélsz? Ezért leüttetem a fejedet! Biztosan te lázítottad őket ellenem, te semmiházi paraszt! No megállj! Sejtettem én már rég, hogy miben fő a fejed! Sohasem vettél részt a reggeli szertartásban és nem adtad meg felséges személyemnek a kellő tiszteletet! No de búcsúzz el a fejedtől! Őrség! Alabárdosok! Hóhér!

A nagy kiáltozásra azonban senki sem felelt. De miután Mordizom nem hagyta abba ordítózását, végül is betotyogott a trónterembe az öreg Hószakáll. Hószakállán tejbekása-foltok

látszottak, térde reszketett és fogatlan szájjal, selypítve motyogta :

— Mit akajsz, felséges Mordizom ? Mi ütött beléd, hogy így ojdítasz ?

— Fogd be a szád vén szamár ! — kiáltott Hószakállra Mordizom. — Küldd azonnal a testőreimet, alabárdosaimat, minden fegyveres emberemet, hogy elfogják, láncra verjék azt a gyalázatos Nagyerejűt, aki felbiztatja híveimet és drága életemre tör !

Hószakáll újból megszólalt, de mielőtt hang jött volna ki a torkán, előbb sokáig mozgatta színtelen száját és nyalogatta róla a tejbekását.

— Az életedje tőj ? — selypítette. — Ez sajnálatos, igazán nagyon sajnálatos ! De a testőjeidet és alabárdosaidat nem küldhetem felség, mejt nincsenek a palotában... A kejtben hevejésznek.

— Hát akkor küldd be őket a kertből, vén kecske — ordított Mordizom magából kikelve Hószakállra. — Mi az, még itt ácsorogsz ?

Hószakáll haragudott Mordizomra, hogy így beszél vele, de olyan öreg alabárdos s régi udvari ember volt már, hogy tudta, az ilyesmit nem szabad elárulnia. Ezért nyugodtan felelte :

— Hallják, hogy kiabálsz felség, de süketnek tettetik magukat. Bizony annak. Süketebbnek, mint én vagyok. Nem akajnak szolgálni többé, nem bizony. És ha így gojombáskodsz velem, én is mindjárt meghajagszom !

És úgy fenyegette meg mutatóujjával Mordizomot, ahogy a rossz kisfiúkat szokás.

— Vén szamár ! Ostoba fajankó ! — tajtékzott őfelsége. Testőrök ! Alabárdosok ! Hé, ide, ide mind !

Most Nagyerejű nevetni kezdett s utána nevetett a palota egész népe. Mert e percben megszólalt a kakas. A varázstörő három percet jelezte.

— Hiába ordítasz Mordizom — mondta Nagyerejű. — Nem érted, hogy mindenki elhagyott? Senki sem jön segítségedre, még ha itt nyomban ízekre szaggatunk is! Megmondom, ha tudni akarod, én biztattam fel őket, de annyira utálnak, hogy nem kellett nekik sok biztatás! Most pedig három percre megszűnik a hatalmad, gonosz varázslatod felettünk. Valamennyien itthagynak s örülj, hogy ennyivel beérjük és nem tűzünk nyársra, mint valami sültcsirkét!

Mordizom tádogott, hápogott és nekiugrott Nagyerejűnek. Az meg a hatalmas, kövér Mordizom felé tartotta egyik mutatóujját, s egy icipicikét megbökte vele őfelségét. De Nagyerejűnek akkora ereje volt, hogy a varázserejét vesztett Mordizom már ettől is hanyatt esett és úgy elterült a bársonyszőnyegen, mint egy tálra borított palancsinta.

— Van köteled törpém? — kérdezte Nagyerejű az egyik törpét.

— Van hát! Hiszen bányász vagyok! — felelte az vidáman.

— Ide vele! — szólt Nagyerejű.

Ezzel vette a hosszú kötelet, megfogta az üvöltöző Mordizom királyt a palástjánál fogva, maga után húzta, ahogy a gyerekek kis játékkocsijukat szokták, majd a többiek örömmujongása és kacagása közben pillanat alatt odakötözte a fenyegető és átkozódó Mordizomot a saját trónja lábához. Őfelsége semmit sem tehetett ez ellen, hiszen Nagyerejű Meseország leg-hatalmasabb legénye volt s több erő volt a kisujjában, mint Mordizom egész hájas testében.

Mindenki ugrálva, kacagva nézte őfelségét, aki most éppen olyan volt a trónja lábához kötözve, mint valami székhez láncolt kövér kutyus.

— Megálljatok gyilkosok! — ordította Mordizom. — Ezt még megkeserülitek! — ezután izgalomban elájult.

De a mesenéség már nem bánta, hogy mit csinál a gonosz, zsarnok király. Gúnyosan bókot vágta felé, majd mindenki az útra készülődött. Innen a palota ablakából is jól látszott az a hófehér vitorlás, amellyel a legközelebbi szigetre akartak hajókázni.

Lett ezután akkora nyüzsgés, amelyet sohasem látott még a palota. A törpék, meg a kis apródok az éléskamrákba mentek és az utolsó morzsáig összeszedték azt a temérdek élelmet, amit Mordizom ott felhalmozott. Mások a hajóhoz rohantak, hogy felszedjék a horgonyokat. Aztán mindannyian legszükségesebb holmijaikat szedegették össze az útra.

Hófehérke így szólt a törpékhez:

*„Én a törpéimmel megyek,
Kis barátaim, jöjjetek!”*

Nagymama ezt mondta, mialatt vígan csomagolt:

*„Szappan s fésű fontos dolog,
A tisztaságra gondolok!”*

A törpék elővették bányász-szerszámaikat, Nagyerejű meg kirántotta kardját és messzezengő hangon kiáltotta:

*„Nagy bűvös kardom ereje!
Ellenséget vágok vele!
Nos, manapság rajta hát,
Hagyjuk itt Mordizom királyt!”*

E percben egy csúnya, csúnya, öreg, nagyorrú banya lépett Nagyerejűhöz és mézes-mázosan megszólította:

*„Drága, szép, aranyos vitéz,
Ügye, elviszel, ha mész?”*

Nagyerejű megvetéssel nézett végig a vén boszorkányon és azt felelte :

— Maradj csak itt és árulkodjál tovább a drága királyodnak ! Mondhatomszép pár lesztek ! Nekünk nem kellesz ! Folyton kuruzsolni meg varázsolni akarsz s úgy ugrálsz a seprűdön, mint egy nagy bolha. Eridj innen !

— Nem kellek ? — vinnyogott a boszorkány. — No ezt majd megkeserülitek ! És mérgében belerúgott hűséges fekete macskájába, amely keservesen nyávogott.

A Csizmás Kandúr látta a dolgot s mialatt apró csizmáit fényesítette az útra, azt mondta a fekete macskának, akivel néha-néha eljátszogatott.

— Így hát te sem jössz velünk ! Nem baj, mert úgyis sokat bosszantottál és mindig irigyelted a csizmácskáimat !

Most Jancsi és Juliska jöttek szaladva. Kis batyú volt mindkettőnél. Jancsi vidáman így szólt, mialatt a boszorkányra mutatott :

*„Itt marad a vén gonosz !
Nekünk több bajt nem okoz !“*

Hamupípőke galambjait hívta-hívogatta :

*„Jó szárnyas népem, jöjjetek !
Nélkületek el nem megyek !“*

És jöttek a mesebeli királyfik és királylányok, válogatott vitézek és nagyszakállú varázslók, sorban egymásután. Nagy énekléssel, vidáman elhagyták Meseország királyi palotáját, felszálltak a vitorláshajóra, felhúzták a horgonyokat, a hajó lassan, csöndesen úszni kezdett, majd örömmel látták, hogy segítségükre jó a szél, mely gyorsan belekapott a vitorlákba és röpíteni kezdte őket a mesés Óperenciás tengeren. Ez a hajó ezután már széleseben siklott az azúrkék vizen és Nincs-ám városa nemsokára csak olyannak látszott fedélzetéről, mint egy apró, zöld folt a messzeségben...

Mordizom barátokat talál

Mordizom a nagy felindulástól és izgalomtól elájult. Most is ott hevert trónja lábához kötözve. Koronája leesett a fejről és elgurult, mint egy üres bögre. A palotában csend volt s a mesevitorlás már messze úszott a hullámozó kék vizen, olyan messze, hogy a palota ablakaiból csak távolodó, fehér pillangónak látszott.

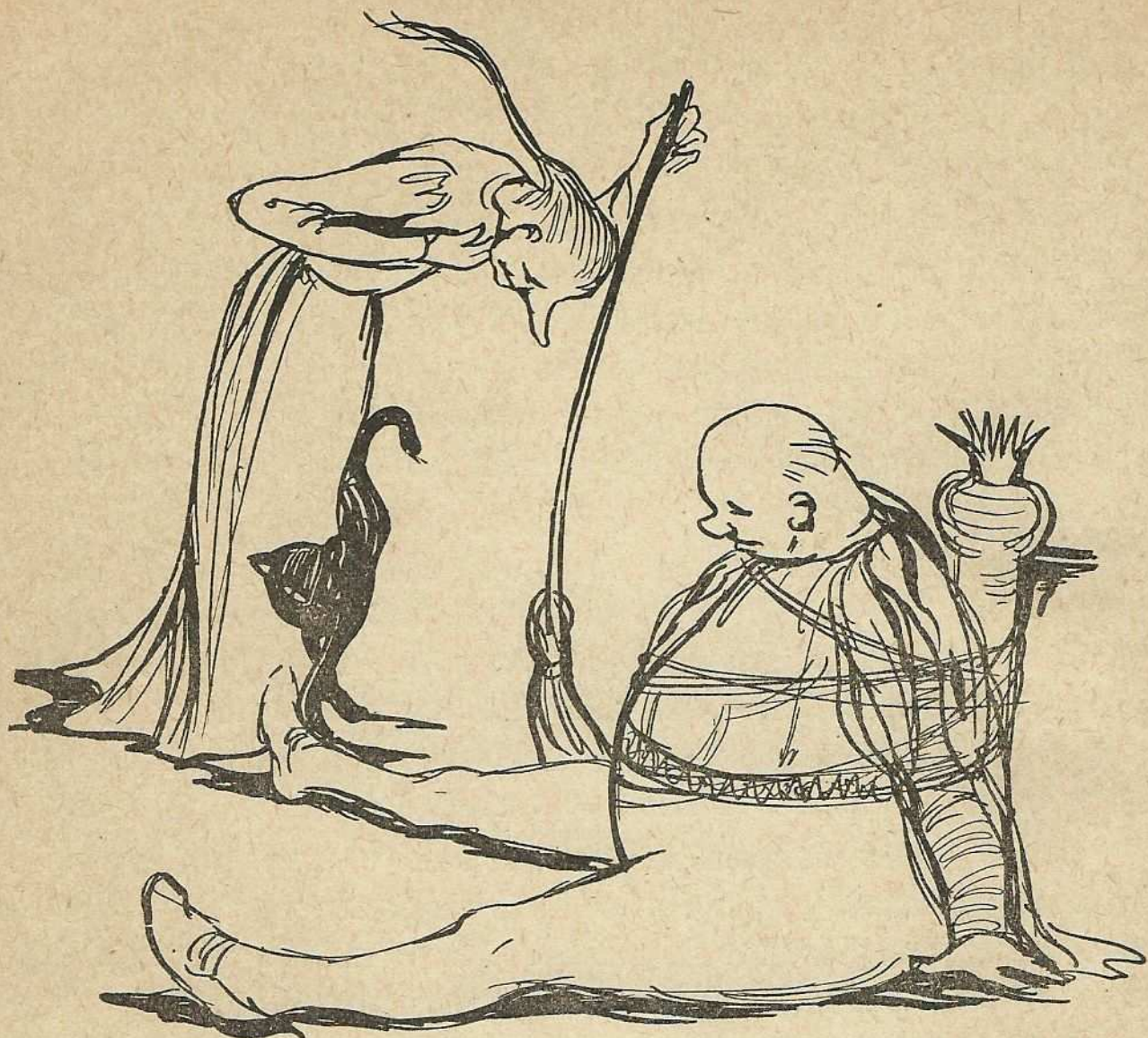
A boszorkány, akit nem vittek magukkal, rá sem hederített a királyra. Fel-alá lovagolt seprűjén, szívta egyetlen hosszú fogát, mely kilógott szájából és mérgében, hogy ilyen csúfosan itthagyták állandóan sovány, fekete macskáját rugdosta. Az nagyokat, keserveseket nyávogott, de az ájult király még erre sem ébredt fel. Ellenben felébredt valaki más.

Ez a valaki Csipkerózsa volt, aki mivel egyfolytában száz évig szokott aludni, nem ébredt fel a nagy zenebonában sem és most is ott heverészett a szomszédos teremben. De a boszorkány macskájának keserves nyávogására mégis csak kinyitotta a szemét és nagy álmosan, szemét dörzsölve belépett a trónterembe. De még ekkor is azt hitte, hogy tovább alszik és valami nagyon furcsát álmodik! Maga előtt látta a trónjához kötözött Mordizom királyt és a király mellett nem volt más, mint a boszorkány, aki éppen a macskájára ütött a seprűjével...

— Ahhhh — ásított a szép Csipkerózsa — Már megint milyen különöset álmodom!

Mire a boszorkány rátámadt.

— Ördögöt álmodz! Nyisd ki jobban a szemedet, álomszuszékja! — és ráadásul jót csípett Csiperózsa karjába.

— Juj! — kiáltott fel Csipkerózsika — Úgy látszik csakugyan nem alszom! De mi ez? Úgy tűnik nekem, hogy álmomban nagy lármát hallottam, aztán meg csend lett... Nini! — mutatott a királyra. — Miféle új játék ez?

— Új játék az eszed tokja! — rikácsolta a boszorkány. — Idenézz! — s ezzel az ablakhoz húzta Csipkerózsikát. — Ott úszik az egyetlen hajónk! Előbb a másik két hajónkon elszökött Meseország népének fele, ma reggel meg Nagyerejű, ez a gya-

lázatos, aki a többieket is biztatta, magával vitte a többieket mind! Mialatt aludtál, te száz évig alvó világ lustája, megszökött Meseország egész népe!

Csipkerózsika ijedten nézte az egyre távolodó vitorlánhajót.

— Jaj nekem! — mondta. — Mit csináljak? Elszökött a királyfim! Most már ki csókol meg, ki ébreszt fel és ki vesz felelőségül?

— Bánom is én a királyfidat — veszekedett a boszorkány. — Gyere, költsük fel Mordizomot, aztán majd csak kisütünk valamit.

Ezzel hozott egy kancsó vizet és nyakonöntötte a királyt. Az prüszkölt egyet és kinyitotta a szemét.

— Hol vagyok? — kérdezte gyöngye hangon.

— Hol lennél? — rivallt rá a boszorkány. — Nézz körül, te szerencsétlen! Elszökött a néped!

Elővette hatalmas ollóját, amelyet mindig az övében hordott és elvágta vele a király kötelékét. Az még mindig a földön ült, szétterpesztett lábbal és a fejét dörzsölte.

— Hö-hö — morogta. — Jaj de rosszul érzem magam: Az az átkozott Nagyerejű, az a nyomorult paraszt megkötözött! Meg merte kötni az én drága, felséges testemet. Hogy tudta? Mintha pár percre elhagyott volna a varázseróm!

A boszorkány bosszúsan legyintett.

— Még ha csak megkötözött volna! Te elájultál s ő ezalatt ellopta az utolsó megmaradt hajódat is!

— Ha... ha.. a hajómat? — dadogta Mordizom. — Jaj! Testörök! Alabárdosok! Hóhér!

— Ej felség — rivallt rá a boszorkány. — Hol az a felséges eszed, hogy már semmire sem emlékszel? Mind elszöktek, ahányan voltak! Az egész néped elvitorlázott! Még Hószakáll is eltotyogott, mert félt, hogyha egyedül marad veled, mérgebben

nem adsz neki több tejbekását! Most már mehetsz zabot hegyezni!

Mire a király ott a földön óbégatni kezdett.

— Jaj nekem! — zokogta. — Itthagytak! Most aztán kinek parancsolgassak? Kit négyeltessek fel? Kit köttessek lófarkához? Hogyan szórakozzam?

A boszorkány fel és alá ugrált seprűjén, mialatt Csipkerózsika az ablakhoz támaszkodva vágyó szemmel nézett a hajó után, mely már csak akkorának látszott az Óperenciás tengeren, mint egy kis fehér bogár.

Most a boszorkány a saját fejére ütött seprűjével, s mialatt lábával félretaszította az előtte sündörgő fekete macskát, így szólt:

— Tudom már mit kell tennünk! Utánuk megyünk! Csónakba ülünk. Követjük a nyomukat és elcsípjük őket!

— De ki evez abban a csónakban? — kérdezte Mordizom.

— Majd te evezel — felelte a boszorkány.

— En? — álmélkodott a király. — Az én felséges kezemmel? Nem! Inkább éhenhalok itt szégyenszemre, minthogy munkával piszkítsam be az én felséges, hófehér kezemet!

— Bánom is én a hófehér kezedet — veszekedett vele a boszorkány. — Ne evezz! De akkor majd felkopik a felséges állad!

Mordizom elgondolkozott, majd kijelentette:

— De ha utolérjük és megtaláljuk őket, megismernek és rögtön beledobnak a tengerbe!

Erre a boszorkány vihogni kezdett. Nagyon csúnyán vihogott.

— Ne félj te attól, felség — mondta ravaszul. — Utolérjük őket anélkül, hogy megismernének. Mért vagyok én boszorkány, na? Hát nincs nekem varázsládikóm? Hipp-hopp hozom is már!

— Egy-kető előhozta a varázsládikót és magyarázni kezdett.

— Itt van az én csodaládikóm. Hípp-hopp! Már ki is nyitottam! Van ebben mindenféle bűbajos, varázslatos dolog. Látod ezt a szép, hófehér szakállt, felség? Ráragasztom arra a felséges álladra és nem ismer meg többé senki! Szép fehér parókát is teszek rád! Más ruhát kapsz és még szülőanyád, az öreg királyné sem ismer majd meg!

Mialatt a király elragadtatva nézte a varázsládikát, a boszorkány Csipkerózsa felé fordult.

— Te is velünk jössz Csipkerózsa! Téged is elváltoztatlak hétalvó leánykám!

De Csipkerózsa így felelt:

— Nem szeretlek, boszorkány! Nem akarok veletek cimborálni! Menjetek, ahová akartok, csapjátok be a világot, ha jól esik, de én itt maradok. Én nem félek egyedül. Úgyis az a szokásom, hogy százesztendeig alszom egyfolytában — majd most is ezt teszem, s egészen bizonyos, hogy száz év múlva megint csak erre vetődik egy királyfi, aki megcsókol és felébreszt. Nálam már ez a szokás!

Ezzel visszament a szobájába, lefeküdt és elaludt.

— Bánom is én, ha nem jön — mondta a boszorkány Mordizomnak — csak ártana nekünk ez a bolondos Csipkerózsa. Még kifecsegné a titkunkat és bajt okozna! De ne félj, felség! Két hűséges jóbarátra akadtál, akikre mindig számíthatsz. Rám meg Cincirire, az én drága, fekete macskámra, az én legkedvesebb pajtásomra...

— Ugyancsak rugdosod a pajtásodat — jegyezte meg a király rosszkedvűen.

— Nem baj — cirógatta meg a macska fejét a boszorkány. Cinciri fel se veszi az ilyesmit... No de most idenézz! Fehér parókát teszek én is a fejemre, s az én boszorkányos festékeimmel kissé elváltoztatom a vonásaimat. Aztán egyszerű öregasz-

szony-ruhát veszek hajlékony boszorkánycsontjaimra — s máris olyan vagyok, mint egy tisztességben megőszült halászné. Mert hogy szavamat ne felejtsem, mától kezdve te halász vagy s a neved Boldizsár. Én pedig Borbála néni vagyok, a feleséged!

És a boszorkány jókedvűen ugrándozni kezdett a seprűjén, amitől Cinciri is megvidámodott és akkorákat szökkent, mint egy gumilabda.

Mordizom király felháborodva ugrott talpra, megigazította összegyűrt ruháját és felkiáltott.

— Te az én feleségem? Te ördögök nagyanyja! Hiszen nekem a legszebb hercegnő, a leggyönyörűbb királykisasszony sem volt elég szép!

A boszorkány magában átkozódott, de mert nagyon ravasz volt, vigyorogni kezdett és hízelegve válaszolta:

— Persze csak addig, drága felség, amíg újból leigázod és hatalmadba keríted a néped! Majd ha ismét hajbókolnak előtted, nem lesz szükségünk ilyen ravaszságra, mely csak arra jó, hogy a közelükbe férközzünk és hogy gyanút ne fogjanak. De ha visszacsináljuk a királyságot és az leszel, aki voltál — Meseország legfelségesebb uralkodója —, remélem, hálából első udvarhölgyeddé teszel, ugye lelkem királyom?

Mordizom beleegyezően bólintott, mire boszorkány sivítova, rettenetesen hamis hangon énekelni kezdett:

*„Ártani, csak ártani,
Mást a bajba rántani!”*

Mire Mordizom így szólt:

— Ihaj-tyuhaj! Ez ám a szép nóta! Igazad van boszorkány! Mert édes a cukor, édesebb a csokoládé, és legédesebb a bosszú. Menjünk hát utánuk!

A boszorkány erre ráragasztotta királyára a szakállt, hófehér parókat nyomott a fejére s egyszerű halász-ruhát adott rá. A király azonban erre a ruhára borította hermelinprémes, vörösbársony palástját s így szólt:

— A palástom nélkül nem megyek! És a koronámat is beledugom egy zsákba. Ott senki sem keresi majd. Nem tudok meglenni nélküle.

— Rossz dolog — csóválta fejét boszorkány —, a palástodról felismernek!

— Egyelőre senki sem lát — mondta Mordizom határozottan —, különben is jó meleg, takarónak is megfelelő. Én ugyan itt nem hagyom, akármit beszélsz. A koronára is szükségem lehet még. Ha nagyon rosszul megy majd a sorom, legfelejbb zálogba csapom!

Ezzel kiléptek a palotából, hogy Meseország egyetlen megmaradt csónakjába szálljanak. Mert a többi mentőcsónaknak magukkal vitték Nagyerejűék. Csak egy rozoga bárkát hagytak a parton, mely olyan korhadt és ócska volt, hogy már nem használhatták semmire.

Mit volt mit tenni — mégis beleültek, a felismerhetetlenségig elváltoztatva, azzal a kevés élelemmel, amelyet a szobákban találtak. Bizony ez édeskevés volt a két nagyétkűnek, Cinciriről nem is beszélve. Mert hát reggeli után mi volt a mesenépség szobáiban? Egy-egy sütemény, félig elszopott cukorka, csokoládédarabka, vagy estéről maradt csemege, amit a torkosabbak a szobájukba vittek. Alig volt egy ládácskányi az egész, úgyhogy Mordizom és a Boszorkány még a Hószakáll maradék tejbekását is beleöntötték egy üres bádogdobozba, hogy azon tartsák Cincirit, amíg földet érnek.

Igy ültek csónakba és indították el nagy keservesen a rozoga bárkát. A mesepalota gyémántos ablakszemivel közömbösen bámult utánuk, mialatt már sem a palotában, sem a szigeten egyetlen lélek sem maradt — Csipkerózsika kivételével, aki százéves álmát aludta...

III.

Szászország szigetén

A hófehér vitorlás, amelyen a mesenéség megszökött, három nap s három éjjel úszott az Óperenciás tengeren. Mivel a szél végig segítségükre volt, könnyű és vidám volt az utazás. Dagadó vitorlákkal siklott a hajó, mialatt a mesenéség nem tudott hova lenni jókedvében. Énekeltek, játszottak, bolondoztak, nem féltek semmitől, hiszen velük volt Nagyerejű, akinek bűvös kardja mindentől megvédte őket. Ezen az úton nem igen akadt sok dolga Nagyerejű kardjának, mely csak egyszer repült ki hüvelyéből, hogy levágja egy csúf, gonosz cápa fejét, mert a cápa fel akarta fordítani a hajót falánkságában. De Nagyerejű csak ennyit mondott :

„Sárkányölő kardom gyere

A cápának volt — s nincs feje !“

S ezzel csakugyan volt-nincs feje a cápának és a hajó vígan hasította tovább a hullámokat.

Nem is történt semmi baj az úton, legfeljebb az, hogy Hüvelyk Matyi kimászott a királyfija zsebéből és felkapaszkodott az egyik árbocra, de onnan aztán sehogy sem tudott lemászni és keservesen sírni kezdett. De mivel olyan vékony hangocskája volt, hogy azt a tengeri szél zúgásában nem lehetett meghallani, sokáig fenn kuksolt s csak akkor vették észre, hogy volt-nincs Hüvelyk Matyi, amikor a királyfi benyúlt a zsebébe és tapasztalta, hogy a csöpp legényke eltűnt onnan. Végül is észrevették s mivel a mesenép közt a legjobb mászó a Csizmás Kandúr volt, vele hozták le Matyit az árbocrúdról.

Más nevezetes esemény nem is történt, ha csak az nem, hogy az Óperenciás tenger közepén a hajó összetalálkozott a kedves kis vízisellővel, aki már régebben megszökött a zsarnok

Mordizom elől. A sellő nagyon megörült, mikor meglátta régi, kedves barátait és attól kezdve ügyesen mutatta nekik az utat a tenger sziklazátonyai közt. Mindig a hajó előtt úszott, miközben hosszú aranyhaja úgy siklott utána a vizen, mintha napsugárból lenne szőve.

— Kössetek ki Százsorszép szigetén — tanácsolta a kicsi sellő a mesehajó utasainak. — Nagyon szép, barátságos hely, én is mindig a körülötte lévő sziklákon tanyázom és fészülgetem a hajamať... Ott biztosan szívesen látnak benneteket s legalább újból együtt leszünk!

Nagyerejű megtanácskozta a dolgot a többiekkel és elhatározták, hogy megfogadják a sellő tanácsát. Így aztán, miután három nap és három éjjel siklottak a kék Óperenciás tengeren, mely oly sima és fényes volt ezekben a napokban, mint egy hatalmas tükör — a vitorlás kikötött Százsorszép szigetén.

Ezen a csodálatos szigeten dolgoz és barátságos nép lakott. Mikor a parton lévők meglátták a tengeren közeledő idegen vitorlást, nyomban eléje siettek és kíváncsian várták, hogy kik szállnak belőle partra?...

Véletlenül közöttük volt a sziget vénje, a bölcs és jóságos Bölcsike is, aki az érkezők elé lépett és megkérdezte:

— Kik vagytok, idegen utasok és miért jöttetek Százsorszép szigetére?

A többi szigetlakó eközben körülállta és kíváncsian nézgette Meseország népét. Ezek egyenként szálltak ki a vitorlásból, libasorban lejöttek a keskeny hajóhídon, majd tiszteletudóan a sziget vénje elé járultak és szépen bemutatkoztak.

Először a mesenépséget vezető Nagyerejű hajolt meg Bölcsike előtt. Azután így szólt:

*„Sárkányölő hős vagyok,
Bűvös kardom itt ragyog!
Száz sárkány fejét levágom
Fogadj jószívvel barátom!”*

Most Hófehérke bókolta az öregember előtt. Oly szép és szelíd volt csillogó fehér ruhájában, hogy mindenki mosolyogva nézte. S ő így szólt:

*„Hófehérke a nevem,
Bizony sok baj volt velem!
Szépnek lenni néha rossz,
Hogyha mostohád gonosz!”*

Hófehérke mögött három kicsi törpéje várakozott, akik hűségesen kintartottak mellette, s akiket a legjobban szeretett a hét törpe között. Ez a három nem tartott négy társával, akik már régebben elszöktek Meseországából, valahová a nagy hegyek közé, hogy ott folytathassák bányász-mesterségüket. Nagyon ragaszkodtak Hófehérkéhez s most az úton is derekasan viselkedtek, folyton a legmagasabb árbockosárban ültek, hogy jelentsek, ha viharfelhő vagy ellenség közeledne.

Az első törpe azt mondta:

*„Én vagyok az első törpe
Úgy neveznek: Fúrge-Görbe,
Furcsa név, de illik nékem,
Hátam görbe — fúrge léptem...”*

A második törpe meg így szólt:

*„Fúrge-Görbe dolgos társam,
Nekem is hajlott a hátam,
Sokat görnyedtem a földben
Így lett Púposhát belőlem!”*

Végül a harmadik így mutatta be magát:

*„Púposhát és Görbe mellett
Nektek talán én is kellek?
Fittyes-Fütytös a nevem,
Mert a víg dalt kedvelem!”*

Százszorszép sziget lakóinak roppantul megtetszettek a kis, szakállas törpék. De Piroskára is mosolyogtak, aki most eléjük lépett és mélyen bókolva mondta:

*„Piroskának hívnak engem,
Nagymamámmal élünk ketten,*

*Az erdőben mendegélek,
S a farkastól nagyon félek..."*

Most a nagymama járult a szigetlakók elé, aki miközben Piroskára mutatott, így szólt :

*„Én vagyok a nagymamája
Bort hoz nékem kis kosárba'
S bár a farkas lenyelt engem,
Itt vagyok, mert fel se vettem !"*

Ezután Hamupipőke lépett a hajóhídról a partra. Vállán galambok ültek, kezére, karjára szálltak s feje fölött repkedtek. A kislány meghajolt és így szólt :

*„Én vagyok Hamupipőke
Kinek híres kis cipője!
Mit a bálban ott feledtem...
Egy királyfi vett el engem !"*

Most egy kedves testvérpár következett. Kézenfogva járultak Bölcsike elé. A kisleány azt mondta :

*„Bár Jancsi vagyok s nem torta
Majd megevett egy boszorka!
Mint kiskakast — ketrebe zárt,
Pedig az ilyesmi megárt..."*

Testvére, Juliska így folytatta :

*„Én vagyok Jancsi testvére,
Hej, sokat búsultam érte!
Juliska a nevem kérem
Befogadtok, azt remélem."*

Most nagy begyesen, peckesen a Csizmás Kandúr lépett a szigetlakók elé. Összecsapta a bokáit és azt nyávogta :

*„Kandúr vagyok, de beszélek!
Száz macskánál többet érek!
Sarkantyú peng kis csizmámon
Mesék útját véle járom..."*

Hüvelyk Matyi — aki nagyon megszerette a Csizmás Kandúrt, mióta az lehozta őt az árbocrúdról, vékonyka hangján így mutatkozott be Bölcsikének :

*„Mert ily apró a termetem
Hüvelyk Matyi lett a nevem!
De eszem van azért bőven,
S többet ésszel, mint erővel!”*

Ezután sorra leszálltak a vitorlásról és sorra bemutatkoztak Meseország többi lakói is: királyfiak és hercegnők, tündérek és manók, erdei koboldok és mindenféle furcsa szerzet. Százszorszép sziget lakói csodálkozva nézték őket, hiszen nem tudták, hogy Meseországból jöttek. Bölcsike feléjük lépett, alaposan végigmustrálta valamennyit, majd így szólt hozzájuk :

— Oly ismerősök vagytok idegenek, mintha a neveteket is hallottam volna valamikor régen, amikor még gyermek voltam, de mégsem tudom, hová tegyelek benneteket! Kik vagytok tulajdonképpen? Mikor és hol születtetek — és a hozzá legközelebb álló Hófehérkére nézett.

— Mi vagyunk Meseország lakói — válaszolta Hófehérke.
— De mi nem születünk. Minket kitaláltak!

És mikor látta, hogy az öreg Bölcsike nem érti, magyarázni kezdett.

— Tetszik tudni, bácsikám, a gyermekek kedvéért találtak ki azok az emberek, akik meséket írnak! De azért mi is élünk! Hogyne élnénk, mikor minden gyerek ismer és szeret minket!

— Valóban — mondta szakállát simogatva Bölcsike.
— Ha a gyermekek ismernek és szeretnek benneteket, akkor igazából éltek, akár csak mi itt a Százszorszép szigetünkön... És mit akartok nálunk?

Erre valamennyien körülvették a sziget vénjét és elmondták, hogy miképpen zsarnokoskodott velük Mordizom király és

hogy miért szöktek meg Meseországából. Végül Nagyerejű csendre intette az izgalmában hadonászó és összevissza beszélő mesenépséget és így szólt:

— Engedjétek meg jó Bölcsike, hogy itt maradjunk Százszorszép szigetén! Nem akarjuk tovább szolgálni Mordizom királyt — s ezért arra ítéltük, hogy maradjon Meseországban egyesegyedül, mert az nagyobb büntetés neki mindennél a világon! Ha megengednéd, hogy itt maradjunk, házakat építenénk itt magunknak, kertet ültetnénk, dolgoznánk a földeken és azt hiszem, nagyon boldogok lennénk valamennyien...

Bölcsike elgondolkozva válaszolta:

— Nálunk nincs király és nem kell senkit sem szolgálotok. Aki jó, szorgalmas és becsületes, itt maradhat. Nálunk örök tavasz van és Százszorszép szigete tele van aranyló gabonával, gyönyörű virágokkal és ízes gyümölcsökkel. Mi szeretjük a munkát és szeretjük a vidám dalokat. Azonban a hazugságot és gonosztságot nem tűrjük! Ha nincs hazug és gonosz közöttetek, itt maradhattok!

— Nincs köztünk hazug és gonosz — mondta Nagyerejű ünnepélyesen —, mert aki az volt, már előbb megszökött s az utolsónak Meseországban maradt gonoszt, a boszorkányt pedig nem hoztuk magunkkal!

— Maradjatok hát — jelentette ki ünnepélyesen a sziget vénje. Erre a mesenépség boldog ujjongással körültáncolta Bölcsikét és mindenki megígérte, hogy jó, igazmondó és szorgalmas lesz, csak hogy Százszorszép sziget lakója lehessen... Es nyomban hordani kezdték a vitorlásról a partra mindazt, amit Meseországból magukkal hoztak és még sohasem voltak ilyen vidámak, mint most, hogy szép, új hazára és új barátokra leltek és hogy megszabadulhattak a gonosz, kegyetlen és kapzsi Mordizom királytól...

IV.

Két cinkos partot ér...

Százsorszép szigetén senki sem tudta, nem is sejtette, hogy ezalatt egy rozoga csónak himbálózik az Óperenciás tengeren, amelyben az átváltozott Mordizom király és a tisztes halásznévá cserélt boszorkány ül Cincirivel, a fekete macskával...

A csónaknak nem volt vitorlája és nem röptette könnyű szél a szigetek felé. Így csak kínlódva, nehezen haladt, hiszen Mordizom király sohasem evezett életében, s az egy szál evezővel alig boldogult. A boszorkány a seprűjével próbált segíteni neki, azzal evezett, de ő sem értette a módját, hiszen nem volt ilyesmihez szokva. Mordizom olyan ostoba volt, hogy amikor a bárkába szálltak, egy darabig körbe-körbe evezett, majd visszafelé, a partra tolt a evezőjével a csónakot, s csak nagysokára jött rá, hogy miképpen kell a helyes irányba evezni, úgy hogy a csónak a nyílt tengerre érjen. A boszorkány sem ült még bűvös-bájos életében evezősként csónakban s most hogy seprűjét kényszerűségből evezőnek használta, úgy telefrecskelte vele a bárkát, hogy Cinciri, aki gyűlölte a vizet, alig győzött nyávogni..

De még ha csak az evezéssel lett volna baj! De az történt, hogy azt a kevés kis élelmet, amit magukkal hoztak, már az első nap megették, de nem ám szépen megosztva, hanem nagy veszekedéssel és ordítózással, mert hát ők Meseországban nem félig-elnyalt cukorkákhoz s apró csokoládédarabkákhöz voltak szokva! Odáig vetemedtek, hogy még a szegény Cincirinek szánt tejbekása-maradékot is maguk nyalták föl, egymás kezéből kapkodva ki a kis bádogdobozt, amelybe Hószakáll maradék reggelijét tették. Cinciri búsan nyivákolt és éhségében a saját körmeit rágicsálta, mialatt a király és a boszorkány átkozódtak

és haragudtak egymásra, hogy miért nem egyedül falhatják fel az útravalót. Még hozzá, mikor már három nap és három éjszaka hányódtak az Óperenciás tengeren, elsötétült az ég, a tenger pedig akkora hullámokat vert, hogy azt hitték: ütött az utolsó órájuk s valamennyien a vízbe vesznek. Hiszen ekkora vihart a legöregebb sirály sem látott még! A boszorkány meg a király kénytelenek voltak behúzni az evezőt meg a seprút, miközben hol egymásra estek, hol a bárka oldalának ütődtek. Persze folyton veszekedtek és szidták egymást, mint a bokrot, de úgy, hogy még a vihart is túlkiabálták. Cincirivel együtt csuromvizesek, szomjasak és éhesek voltak, mert élelmük nem volt s a sós tengervízből inni nem lehetett. Ruhájuk tönkreázott s Mordizom remekszép palástja úgy összevissza szakadozott, hogy padlósúroló rongynak nézhette volna akárki, ha a hermelszegély nem lett volna rajt. A boszorkány festéke is leázott a képük-ről, s ha nincs náluk a jól záródó varázsládikó, mehettek volna vissza Meseországba. De szerencséjükre a boszorkány rettentően vigyázott a varázsládikójára meg a seprűjére, sokkal jobban, mint a szerencsétlen Cincirire, aki a sok viszontagság után már se élő, se holt nem volt. De hát a ládikó megvolt s amikor végre elmúlt a vihar s a távolban feltűntek Százsorszép sziget mosolygó partja — a boszorkány újból ügyesen elváltoztatta mindkettőjüket és így szólt:

— Lehet, hogy azok a gazfickók a varázsfestékeim nélkül sem ismernének meg felség, hiszen úgy lefogytál az evezéstől, az éhségtől meg a vihartól, hogy a régi Mordizomnak már csak az árnyéka vagy...

— Te meg csupa csont és bőr lettél — morogta kimerülten Mordizom —, és csúnyább és kellemetlenebb vagy mint valaha! Hej boszorka, boszorka, bár sose indultam volna el veled!

— Hihihí — szólt a boszorkány, mialatt ázott seprűjével igyekezett egy parányit továbblendíteni a vízzel telt csónakot.

— Majd a végén mondd meg, hogy érdemes volt-e elindulni velem! ? De most evezz, evezz felség, ott van előttünk egy sziget, te meg csak beszélsz, ahelyett, hogy igyekeznél!

— Jó, majd igyekszem — mormolta rosszkedvűen a király, aki belátta, hogy a banyának igaza van...

Végre erejük utolsó megfeszítésével földet értek. Csuromvizesen, éhségtől, fáradságtól tántorogva léptek a homokos patra. A sziget egyik őre észrevette őket és feléjük szaladt.

— Kik vagytok? — kérdezte. — Hajótöröttek?

A király elhaló hangon felelte:

— Nincs is hajónk... Mi... csónaktöröttek vagyunk...

Az őr elnevette magát, de miután látta, hogy a „csónaktöröttek“ milyen siralmas állapotban vannak, így szólt:

— Csoda, hogy életben maradtatok. Ekkora viharra még az öregapám sem emlékszik, pedig ő híres tengerész volt... Aztán honnan jöttetek?

Mordizom hebegni-dadogni kezdett, mert már elfelejtette, hogy a boszorkány mire tanította. Meg aztán olyan éhes és kimerült volt, hogy talán a saját nevét sem tudta volna kimondani.

De a boszorkánynak helyén volt az a bűvös-bájos esze.

— Szegény halászok vagyunk — hadarta. — Én Borbála néni vagyok, ez pedig az én jó öreg férjem: Boldizsár. Halászat közben, nyílt tengeren ért a vihar. Engedd meg kedvesem, hogy megszáritkozzunk és adj valami harapnivalót, mert napok óta csak nyers halat és tengeri moszatot ettünk és tengervizet ittunk rá. A gyomrom is felfordul, ha rágondolok és ha nem adsz valamit ennünk, itt halunk éhen a szemed előtt!

Szaladt az őr, kenyeret meg szalonnát s hozzá egy kis üveg bort hozott az őrházból. Mordizom meg a boszorkány nagymohón meg is ettek, meg is ittak mindent, a szalonna meg a kenyérhéjat meg a félholt Cincirinek adták. Miután jóllaktak, ittak és új erőre kaptak, a boszorkány megkérdezte:

— Ugye megengeditek, hogy ittmaradjunk? A csónakunk tönkrement. Öregek vagyunk és odahaza senkink sincs, aki gondoskodnék rólunk...

— Ezt Bölcsike, a sziget vénje dönti el — felelt az őr. — Majd őt kérdezzétek meg. De mivel becsületes, szorgalmas embereknek mondjátok magatokat s bizonyára azok is vagytok, azt hiszem, lehet a dologból valami. A nagy vihar előtt ugyanis egy egész vitorlásra való furcsa, idegen népség érkezett a szigetünkre, akik elmondták, hogy valami gonosz, kapzsi király elől menekültek el. Bölcsike nekik is szívesen megengedte, hogy itt maradjanak...

A boszorkány szeme felvillant és seprűjével oldalba bökte a királyt. Az vigyorogni kezdett és magában azt gondolta:

— Megvagytok gyönyörűségeim! Most aztán bosszút állhatok rajtatok!

De hangosan csak ennyit mondott:

— Vezess a sziget vénjéhez, jó partőr! Majd megmondjuk neki, hogy szegény csónaktöröttek vagyunk és a légynek sem vétünk...

Az őr erre a sziget belseje felé vezette Mordizomot és a boszorkányt. A banya ezalatt a boszorkánynótát dúdolgatta magában:

*„Ártani csak ártani,
Mást a bajba rántani!”*

Igy mentek a gyönyörű lombos fák között, libasorban. Elöl az őr, utána Mordizom, azután a boszorkány és végül az agyonázott, sárgaszemű fekete macska, amely alig tudott járni és keservesen nyivákkolt.

A boszorkány egyszer csak hirtelen megállt és a fejére ütött.

— Oh én ostoba — mondta magában — boszorkányos festékeimmel és parókáimmal elvarázsoltam magamat és Mordizomot, de megfeledkeztem Cinciriről, erről a félszemű ördögfióká-

ról, akit úgy ismernek Meseországban, mint a rossz pénzt, hiszen nincs nála gonoszabb macska hetedhét határban! Még csak az kellene, hogy valaki Cincirivel meglásson. Azonnal megtudnák, hogy nem Borbála néni, hanem a boszorkány vagyok!

Lehajolt a nyávogó macskához, felemelte, majd visszaszaladt a tengerpartra és úgy behajította a vízbe a keservesen, rémülten miauzó Cincirit, mintha csak kavics lett volna. Mert hát a boszorkány már elfelejtette, hogy a világon senki sem ragaszkodott hozzá ezen a nyomorúságos macskán kívül.

Ezután Mordizom és az őr után szaladt, akik semmit sem vettek észre a törtétekből és vigyorogva suttopta magában.

— Így hamarabb ment, mintha agyonvertem volna seprűmmel...

De alighogy eltűntek a fák között — a szerencsés Cincirinek új gazdája akadt! Valaki kifogta az iszonyúan nyávogó, fuldokló macskát, valaki, aki ott settenkedett a sűrű fák között és mindent látott, ami a parton történt.

Ez a valaki pedig nem volt más, mint Torzonborz, a tengerek félszemű réme, a kegyetlen tengeri rabló, a kalózok kalóza, akinek halálfejes hajója elsüllyedt a viharban, s akit a hullámok Százszorszép szigetére vetettek ki. Azóta ott bújkált és arra várt, hogy gonosz cimborákra leljen, akikkel majd újabb gaztetteket kövessen el...

Cinciri, ez a boszorkányos fekete macska megtetszett neki, kihalászta, szőrét simogatta és így beszélt hozzá:

— Te is szőrös és fekete vagy, mint én, neked is félszemű van, mint nekem, te is a tengerből kerültél ide, mint én. Legyünk hát barátok!

És mivel egész gonosz életét hajón töltötte és nem tudta Cinciri nevét — a boszorkány kitagadott macskáját nyomban elnevezte Vasmacskának...

Mi történt Százsorszép szigetén ?

Meseország lakói boldogan éltek Százsorszép szigetén és nem is sejtették, hogy az a fehérszakállú öregember, akit Bölcsike a sziget lakói közé fogadott, s aki készségesen vállalkozott arra, hogy segít nekik a házépítésben, kertültetésben — senki más, mint maga Mordizom király, aki elől ideszöktek. Épp így nem ismerték meg a hófehér hajú, tisztos öregasszonyban sem a boszorkányt, hiszen az meg olyan szelíd Borbála nénié változott, hogy talán még Cinciri sem ismert volna rá. Hogyan is tudták volna, hogy ők, amikor úgy elváltoztatták arcvonásaikat a boszorkány festékeivel, hogy az valóságos művészet volt! Azonkívül a király lefogyott, már csak két tokája volt és a pocakja is egészen meglaposodott a sok viszontagságban. Más ruhát viseltek, mint Meseországban, nem maradt a régiekből semmi rajtuk, mindössze a király viselte — hogyha fázott — a felismerhetetlenségig elrongyolódott palástját, amit ilyenkor a nyaka köré kanyarított. De nem volt már öfelsége külsejében, viselkedésében semmi királyos, a boszorkány meg úgy tett, mintha elfelejtette volna minden bűbájosságát, minden gonoszságát s a legkedvesebb öregasszony lenne a világon! Így hát a mesenépség csak annyit tudott róluk, hogy két szegény öreg halászt kivetett a vihar és most munkát keresnek. És mivel új hazájukban temérdek munka akadt, még örültek is nekik.

Persze a két gonosznak hízott a mája, mikor megpillantották Meseország volt lakóit s mikor látták, hogy azok semmit, de semmit nem sejtenek! A jószívű Nagyerejű, aki a mesenépséget vezette, szívesen befogadta őket, s mikor elmondták hazugságaikat arról, hogy ők becsületes árva halászberek és

bármit szívesen dolgoznának, kedves szóval ottmarasztotta mind a kettőt. Még első este jó vacsorát adott nekik és olyan tisztelettel beszélt velük, mintha csak édes szülei lennének.

— Úgy? — morfondírozott magában Mordizom — vacsorával kinálsz, jómadár? De hiszen ezt az élelmet még az én királyi éléskamráimból loptátok! No megálljatok gazfickók! Ki hallott ilyet, hogy egy király elől elszökjék a népe? Ott hagyatok? De én utánatok jöttem és még keservesen megbánjátok, amit felséges királytok ellen vétettetek!

Mordizom mindenkin véres bosszút akart állni, de még nem tudta, hogyan. Egyelőre várt és csendes, szelíd öregembernek tettette magát.

És így tett a boszorkány is, aki néha ravaszul a királyra kacsintott vagy titokban belecsípett. De a mesenépség olyan boldog volt, hogy megszabadult zsarnokától, hogy mindebből semmit sem vett észre. Teltek múltak a napok — ám ezek a napok egészen mások voltak, mint azok, amelyeket a mesenépség odahaza Seholsincs szigetén Mordizom szolgálatában töltött.

Bölcsike megengedte nekik, hogy a sziget egyik legszebb részén, a tenger partján új házakat építsenek maguknak. Neki is fogtak a munkának — csak hogy minduntalan baj volt vele. Amikor házat építettek — kacsalábon forgó kastélyt szerettek volna maguknak s kértek is nagymamától, amikor az kacsát vágott ebédre, egy kacsalábat, de arra ugyan nem lehetett kastélyt építeni, mert csak közönséges kacsaláb volt és semmiképpen sem akart forogni! A tündérek meg a varázslók elmondtak minden varázsigét, amit csak tudtak, de hiába biztatták a kacsalábat, hogy:

*„Forogj, perdülj kacsaláb
Vidd a házacskát tovább*

A kacsaláb meg se moccant. Erre búsan odaadták egy kiskutyának, amely ott szaladgált körülöttük és elhatározta, hogy megpróbálnak a szigeten lévő házakhoz hasonlót építeni.

— Legalább mézeskalácsteteje legyen a házainknak — mondta Hamupipőke. — Hiszen Meseországból jöttünk és ott minden második ház teteje mézeskalácsból való.

Hoztak erre annyi mézeskalácsot, amennyit csak a mézeskalácsosok Százszorszáp szigetén sütöttek — ám mikor az első mézeskalácstetős ház elkészült — rászálltak a madarak és addig csipegették, míg a háztető olyan lyukas lett, mint a szifa.

— Bizony ezen becsurog az eső — mondták nagy szomorúan. — Úgy látszik, ami Meseországban lehetséges, az nem lehet az emberek világában!

Igy aztán csak amolyan házikókat építettek, amelyeknek udvarán nem aranyliliomok és bűvös rózsák, hanem csak közönséges virágok nyíltak. De azért örömmel dolgoztak s csakúgy áradt szívükből a nóta.

Könnyen ment az építés nagyon. Hiszen ott volt Nagyerejű, a mesék legerősebb hőse, aki pusztá kézzel tépte ki az építésre alkalmas fákat s annyi követ emelt fel egyszerre, amennyit ötven más ember sem bírt volna el. De segített neki mindenki: tündérek, manók, törpék, királyfiak és hercegkisasszonyok, Hófehérke, Hamupipőke, Piroska, de még az öreg nagymama is, aki jobbnál jobb falatokat főzött az építőknek. Igaz, hogy ez a főzés sem ment eleinte simán. Nagymama Meseországban kakastejjel, varjújajjal hízlalta az ő kis unokáját, Piroskát, így első dolga volt, hogy megfogta a Meseországból hozott ébresztő kakaskát és meg akarta fejni. Ám a kiskakas mérgesen kukorékolt, rúgott egyet a sarkantyús lábával és kiszabadította magát nagymama kezei közül. Nem adott egy csepp kakastejet sem, mert hiszen itt megszűnt a varázs és tejet csak tehén, bivaly meg kecske adhatott, vagyis az, akinek volt. Nagymama ezt eleinte nem

értette meg és haragudott a kis kakasra, amely elment játszani barátjával, a rút kis kacsával a tengerpartra s ott szemelgettek a homokban. Ám akkor észrevett egy varjút s csalni-csalogatni kezdte :

— Gyere gyere varjacskám : megfejlek s tejedből varjúvaját köpülök az én mesenépemnek !

De bizony a varjú nem volt meservarjú, nem volt annak egy csöpp teje sem, így hát nagymama kénytelen volt kakastej és varjúvaj helyett bivalytejet és tehénvaját adni mesenépnek, akik bár jobban szerették a kakas tejét, meg a varjú vaját, ezt is jóízűen megették reggelire.

A délre készített hamubasült pogácsa sem sikerült nagymamának, aki emiatt bosszankodva rázta a fejét, s elhatározta, hogy ezentúl úgy főz, ahogy Százsorszép szigetén szokás. Mert hát ez bizony nem Meseország volt, úgy kellett ott élni, mint az embereknek.

Meseországban nem volt szokás a munka, csak a törpék dolgoztak a föld mélyén, hogy drágaköveket bányásszanak, meg legfeljebb Hamupipóke, akit a mostohája egész nap dolgoztattott. A többiek sárkányokkal hadakoztak, bűvös, világverő kardokat kerestek, gonosz ellenségekkel harcoltak, leszálltak a tenger mélyébe, Vizír királyának birodalmába, vagy felrepültek a felhők közé griffmadár-szárnyakon, tündérekkel táncoltak, királylányokat mentettek meg gonosz varázslók karmaiból. Üveghegyeken mászkáltak s legyőztek mindenféle veszélyt. De ezt már annyiszor csinálták, hogy a változatosság kedvéért most nagyon tetszett nekik az, hogy akárcsak az emberek, ők is házakat építhetnek, földet áshatnak, virágot ültethetnek. Nagyon boldogok voltak hát és azt mondogatták, hogy szép-szép Meseország lakójának lenni és mindenféle csodadologhoz érteni, de az is nagyszerű, amit az emberek csinálnak, akik a legnagyobb varázslók a földön, nagyobbak a mesebeli varázslóknál is !...

Hiszen ők búzát, gyümölcsöt meg csodálatos virágokat varázsolnak elő szorgos munkájukkal a földből és olyan magas, szép házakat építenek, hogy gyönyörűség rájuk nézni... Mert bizony nagy varázsló az ember, és a mesenép most az ő varázslatait tanulta nagy buzgalommal és jó kedvvel...

Mikor pedig a nap vörös képpel, álmosan a tengerbe bújt, eljöttek Meseország népéhez Százszorszép szigete gyermekei. Egészen kicsik és nagyobbcskák, akik mind arra kérték Nagyerejűt, Hófehérkét, Hamupipókéét, Piroskát, Jancsit és Juliskát meg a többieket, hogy meséljenek nekik! Ez volt ám a mulatság! És bár Meseország volt lakói egy kicsit unalmasnak találták, hogy tízszer, százszor is elmondják önmaguk történetét, amelyet minden gyermek ismert a világon — furcsamódon a gyermekek sohasem unatkoztak a mesék hallgatásakor, sőt újból és újból arra kérték őket, hogy meséljenek, meséljenek! Így Nagyerejűnek százszor is el kellett mondania, hogy miképpen vágta le a hétéfejű sárkány hét fejét, Hófehérkének, hogy miért akarta őt megmérgezni mostohanyja. És nem hagyták békében a három törpét: Fittyes-Fütyyöst, Púposhátat és Fürge-Görbét sem, hogy meséljék el nekik, miképpen tévedt be hozzájuk Hófehérke, meg hogy milyenek is azok a csillogó, színes drágakövek, amelyeket ki szoktak bányászni a föld alól?... És Hamupipókének újból és újból el kellett mondania, miképpen segítettek galambjai különválasztani a borsó-és lencseszemeket és hogyan ment el a királyfi báljára. És Jancsi és Juliska is sokszor-sokszor elmondották a sziget gyermekeinek, hogy mint tévedtek el az erdőben és hogy jutott Jancsi a boszorkány kunyhójába. És így mesélt órákhosszat valamennyi és a gyermekek sohasem unták meg ezeket a meséket és csak azt sajnálták, hogy Meseország sok más lakója már régebben elszökött Meseországból és máshová mentek onnan. — Milyen kár — mondták —

hogy nem jöttek ide valamennyien s hogy Hófehérke hét törpéjéből már csak három jutott nekünk és a másik négy nem lehet a mi barátunk!

Az ilyen mese-estéken, amikor a gyermekek és a mesenépesség ott ültek a bólogató esti szélben zizegő fák alatt — nagymama cukorkát és édességet osztogatott a kicsi vendégeknek, Nagyerejű pedig, hogy mulattassa őket, néha harminc negyven gyereket is felemelt, úgy, hogy azok egymásba csimpaszkodtak. A gyerekek visítottak és majdnem szétszedték Nagyerejűt, akit rettentően szerettek és csodáltak nagy erejéért. Nála csak Hüvelyk Matyiért rajongtak jobban és nem győztek versenyezni abban, hogy kinek a kezére üljön Hüvelyk Matyi, vagy kinek a zsebébe bújjon, amikor bújócskát játszottak valamennyien.

De nemcsak játszott és mesélt Százszorszép szigete új népe. Hatalmas darabon felásta és bevetette a sziget egyik kopár részét s azon most már zsenge kis búzaszálak hajladoztak a friss tengeri szélben.

— Jó kenyérünk lesz, barátaim — mondogatta Nagyerejű, aki parasztember létére úgy érezte, hogy soha de soha nem volt még ilyen boldog életében! Hiszen azt tehette, amit szeretett, amihez értett s nem bosszantották semmiféle mesekirályok az ő ostoba szertartásaikkal és szeszélyeikkel.

Nem csoda, ha a sok munkában, szórakozásban a mesenépesség el is felejtkezett arról a vén halászról meg a feleségéről, akik menedéket s munkát kértek tőlük.

De azért egyiknek-másiknak mégis csak feltűnt néha, hogy a furcsa öreg pár csak immel-ámmal végzi munkáját, enni azonban hat ember helyett esznek.

Szállott az idő az ő szél szárnyain. Már új, szép pirostétős házak álltak a szigeten, ablakaikban muskátli, előttük takaros kert. Mindezt Meseország volt lakói teremtették ide. Szerette is őket Százszorszép szigete népe, s Bölcsike nem egyszer mondta :

mennyire örül, hogy ezek a szorgalmas és ügyes mesenépek éppen az ő szigetükre tévedtek az Operenciás tenger három-ezerháromszázharminchárom szigete közül.

Történt egy napsugaras reggelen, hogy Hófehérke kilépett a házból, amelyben lakott és megpillantotta a boszorkányt — azaz Borbála nénit, az öreg halásznét, aki egy fa alatt üldögélt és szívta a fogát.

— Ej, Borbála néni — mondta neki szemrehányóan —, már megint milyen szemetes az az udvar! Jól tudod, hogy semmi más kötelességed nincs, mint a seprés. Magad mondtad, hogy nagyon szeretsz sepregetni s ezért vitted magaddal még a csónakba is a seprűdet! Látom, nagyon ellustultál! De ha nem dolgozol semmit, kikapsz Nagyerejűtől, aki százszor megmondta, hogy mindenütt tisztaság legyen!

— Jó, jó, majd felseprem az udvart — dünnyögte mérgesen Borbála néni. — Tehetek én róla, hogy idecsődítitek a sziget összes kölykeit s azok itt eldobálják a cukorkáik meg a csokoládéik papirosát?

Hófehérkének nem tetszett a dolog, s fejcsóválva ment vissza a házba. A boszorkány meg így morgott magában:

— Ez a drágalátos Hófehérke folyton dirigál nekem! Hogy az ördög szánkázzék a hátán neki is, Nagyerejűnek is meg az egész diszes társaságnak!... No gyere hát drága boszorkányseprűm, egykori bűvös lovacskám! Hadd seperjek veled. Ugyis közönséges szemétkotró seprű lettél, amióta itt élünk számkivetetten!

Ezután recsegő hangon énekelni kezdett:

*„Szegény boszorkány de árva,
Csak sepreget itt magába,
Csak sepreget duruzsolva,
Hej pedig de kuruzsolna...!”*

E percben észrevette Mordizom királyt, aki a tenger felől jött s egy taligát tolt maga előtt, nagy szuszogással. Mivel semmi máshoz nem értett, neki kellett a homokot hordania. Előbb az építkezéshez vitte, most meg Nagyerejű meghagyta neki, hogy hordja tele a szomszédos teret homokkal, ahol a mesenépesség gyönyörű játszóhelyet akart építeni a sziget gyermekeinek.

Boszorkány elvigyorodott, mikor meglátta a keservesen cipelkedő királyt. Mert hát igazán szánalmas látvány volt őfelsége. Rongyos, felismerhetetlenségig összetépett palástját maga után húzta, s mialatt a taligáját tolt, olyan arcot vágott, mintha ecetet nyelne s ugyanakkor valaki kalapáccsal ütné a fejét. Pedig a taligában alig volt egy-két lapát homok. Őfelsége soha életében egy szalmaszálat sem tett keresztbe, s most úgy esett neki a munka, mintha elevenen nyúznák. Rosszkedvű volt és mikor meglátta a dudolgotó boszorkányt, rajta töltötte ki a mérget.

— Mit kornyikálsz, mint egy repedt fazék? — rivallt rá dühösen, mialatt lekapta parókáját és poros-rongyos palástjával megtörölte verejtékező, kopasz fejét.

Borbála, aki ravasz boszorkány létére arra gondolt, hogy a királlyal nem szabad kukoricázni, mert hátha újból király lesz és akkor jaj a fejének, ha megsértette, igyekezett elfelejtetni őfelségével, hogy milyen csúnyán szidta a tengeren tett kalandos útjuk alatt és mikor senki sem látta őket, éppen úgy viselkedett, mint régen a mesepalotában. Most is mélyen meghajolt és alázatosan így szólt:

— Jóreggelt, felséges királyom! Hogy mint szolgál a drága egészségéd?

Mordizom lecsapta a taligát és mogorván válaszolta:

— Az egészségem már csak szolgál, de én már nem soká szolgállok itt. Befogadni ugyan befogadott az az én átkozott népem, mert ezzel a fehér hajjal meg szakállal nem ismertek meg, de folyton dolgoztatnak, mint valami napszámost! Ki

hallott olyat, hogy egy király dolgozzék? Mi királyok sohasem dolgozunk, hiszen értünk dolgozik és nekünk szolgál a mi hűséges népünk, mi pedig csak uraskodni és szórakozni szoktunk!

— Szent igaz, drága felség — hajlongott Borbála a seprűvel. — De hát a te néped nem hűséges, hanem lázadó, semmirevaló nép! Ezért van ilyen rettenetes életünk ezen a Százszor-szép szigetén! Lehet, hogy e sziget százszor szép, de a mi életünk százszor csúf!

— Már az igaz — bólintott Mordizom és leült a földre a taliga mellé. — Gondold csak el: nekem, Meseország felséges királyának ez a paraszt Nagyerejű parancsolgat! S mert egyébhez nem értek — honnan is értenék az én felséges királyi ke-

zemmel? — mióta itt vagyunk, folyton ezt a taligát tolatja velem!

— Mért nem halászol inkább? — vigyorodott el a boszorka.
— Hiszen halász vagy, mióta a szigeten lakunk!

— Ne bosszants, vén banya, mert a fejedre borítom ezt a homokot — veszekedett a király. — Jól tudod, hogy Nagyerejű ezt akarta és folyton biztatott, hogy halásszak, hiszen ez a mesterségem! És azt is hallottad, hogy mivel nem tudok halászni, kisütöttem, hogy amióta felborult a csónakunk, én megcsömöröltem a nyers haltól meg a tengeri moszattól, a tenger felé sem merek menni, nem hogy még egyszer csónakba üljek. Erre aztán a kezembe nyomta ezt a taligát, az a nyomorult Nagyerejű! Így lettem Taligás király, én, akinek egykor hat tüzes táltos húzta az aranyos-gyémántos hintáját! S legalább te ne bosszants boszorkányom, mert ha te nem lennél itt velem és nem adnád meg négyszemközt a kellő tiszteletet, egy percig sem bírnám itt tovább! Igaz, hogy rettentően csúf, vén banya vagy, de legalább hűséges hívem maradtál, igaz-e lelkem boszorkányom?

— Csúnya vén banya a felséges nagymamád — gondolta Borbála, de nem mutatta, hogy haragszik. Mézes-mázosan vigyorgott és mórlikálta magát a seprűjével. E percben megmozdult egy fa lombja a közeli sűrűségben és — mintha csak a földből bújt volna elő — torzonborz szakállú, félelmetes, félszemű óriás állott előttük! A király és a boszorkány ijedten hátráltak, ám az óriás — mert valóságos óriás volt — keresztbe tette szőrös mellén két karját, melyeknek kiugró izmaira halálfejek és szigonyok voltak tetoválva — földig hajolt és mély dörmögő hangon ezeket mondta:

*„Torz Torzonborz a nevem!
Felségedet kedvelem,
Barátom már nincs nekem
Barátkozzál hát velem!”*

Ezzel jelt adott, hogy menjenek be utána a sűrűségbe és eltűnt.

A király és a boszorkány látták, hogy ez a szörnyeteg nem akarja bántani őket, hanem valami ravaszságon töri a fejét, amelyből talán nekik is hasznuk lehet. Körülnéztek és nagy óvatosan követték Torzonborzot. Igaz, hogy a király a homoklapátját, a boszorkány meg a seprűjét szorongatta, hogyha az óriás megtámadná őket, legyen amivel főbeverjék.

De Torzonborznak eszeágában sem volt ilyesmi. Ott várta őket, nem messze egy fatönkön és csöndet intett. Nyájas arcot vágott, ami úgy illett neki, mint mikor az éhes sakál vigyorog.

A király halkán így szólt:

— Honnan tudod, hogy király vagyok? Miért nevezted felségesnek? Hallgatóztál?

Torzonborz hízelegve felelte:

— Nem kell ahhoz hallgatózni, drága felség! Csak rá kell pislantani felségedre! Meglátszik rajtad a királyi méltóság! Ez a tartás! Ez az okos homlok! Ez a nagy fej! Felséges! Fehedelmi! Ilyen csak olyanoknak lehet, akik sohasem piszkítják be munkával a kezüket!

A király most már észre sem vette Torzonborz rémes külsejét, mert az óriás nagyon megtetszett neki. Mint minden király, igen kedvelte azokat, akik dicsérték. Kegyesen, leereszkedően válaszolta:

— Már pedig most bepiszkítom, kedves barátom! S ha már úgy is tudod, ki vagyok, elmondom azt is, amit nem tudsz. Képzeld, megszökött előlem az én hálátlan, hűtlen népem, így hát utána jöttem, mert hát miféle király az, aki nincs a népe körében? De a szamarak nem tudják, hogy mi jó nekik! Képzeld, nem király kell ezeknek, hanem napszámos! Taligás király!

— Te még akkor is felséges vagy, amikor a taligát tolod — hízelt tovább Torzonborz.

Mordizomnak hízott a mája és most boszorkányra mutatott.

— Ez az én leghűségesebb alattvalóm és hívem, aki velem tart jóban-rosszban. Híres boszorkány és oly gyorsan varázsol, ahogy más tüsszent.

Torzonborz erre felállt. Odament Borbálához, megfogta a banya feketekarmú, girbe-gurba kezét, törölte egyet a bajuszán és kezét csókolt.

Boszorkány vihogott. Ugrott egyet örömeiben a seprűjén és menten beleszeretett Torzonborzba. Eddig még sohasem csókolt neki senki kezét, csak Cinciri nyalta meg néha-néha.

Nyájasan megkérdezte hát:

— Hát te ki vagy, idegen lovag és mi szél hozott errefelé? Mert hogy nem tartozol a sziget lakóihoz, azt látom. És azt is sejtem, hogy bujkálni vagy kénytelen...

Torzonborz kihúzta magát és büszkén felelte:

— Nem tudom, hallottátok-e híremet-nevem, felséges úr, boszorkány asszony! Torzonborz vagyok, a híres tengeri rabló. Száznál több kincses hajót süllyesztettem el kalózaimmal és valaha több aranyam és gyémántom volt, mint sok fejedelemnek. Hét tenger minden hajóján csak tőlem rettegtek az utasok s a tengerészek! De elhagyott a szerencsém. Rablótársaim meglóptak, utolsó hűségese hívem pedig a legutóbbi nagy viharban a vízbe veszett. Hajóm, a „Vészmadár“ elsüllyedt s én meg csak csodával határos módon, egy deszkába kapaszkodva tudtam idáig jutni s megmenekülni... Most itt vagyok, bujkálok, éhezem s szeretnék rossz sorsoméért az egész világon bosszút állni!

— Hihhi! Szivükből beszélsz — nevetett a boszorkány. — Mert édes a cukor, édesebb a csokoládé, de legédesebb a bosszú!

Erre a három gonosz összedugta a fejét és tanakodni kezdett. Egészen addig tanácskoztak, míg felhangzott az erdön túl Nagyerejű hangja.

— Boldizsár! Boldizsár! Már megint a hasadat sütteted a napon? Itt a taligád, te meg sehol! Mindjárt dél lesz és még nem hordtál egy kanálka homokot sem a játszótérre!

Erre a király kikiabált a sűrűségből:

— Megyek már, megyek! Csak egy kis gombát szedek!

— Hagyd a gombaszedést az erdei tündérekre meg a manókra — bosszankodott Nagyerejű. — Mondhatom, lusta fickó vagy! Ha így folytatod, inkább menj vissza oda, ahonnan jöttél!

— Visszamegyek, vissza — morgott magában Mordizom —, de ti is velem jöttök és akkor lesz nemulass!

Intett Torzonborznak, kilépett a fák közül és tolni kezdte a taligáját. A boszorkány pedig ezt suttogta a kalóznak:

— Én is megyek, aranyos lovagom! Fel kell sepernem az udvart, mert az a nyomorult Hófehérke az előbb összeszidott! De nem baj! Majd visszatérünk egy szép napon Meseországba, aranyba bársonyba öltözünk s ha te is úgy akarod, te leszel a férjem!

— Igen a hóhér, de nem én — morogta Torzonborz, de nem mutatta, amit gondolt, hanem ehelyett újból kezét csókolt a vén banyának és úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el...

Igy lettek barátok Torzonborz, Mordizom, meg a boszorkány, de erről a barátságról Meseország népe semmit sem tudott...

VI.

A varázslás

Meseország népe úgy élt Százszorszép Szigetén, mint a hal az Óperenciás tengerben. De még annál is jobban, mert hiszen a kis halat megeszi a nagy hal, a nagy halat meg a cápa, de Meseország népét nem bántotta, nem fenyegette senki, s a sziget gyermekei nagy szeretetükben majd szétszedték őket.

Hogyne szerették volna a mesenépet, amikor olyan játszótérrel építettek nekik, hogy az csupa gyönyörűség volt. Boldizsár, a vén halász — azaz Mordizom a taligás király, hordta tele a nagy térséget finom tengerparti homokkal. Bizony nem ízlett őfelségének a munka, de muszáj volt szótfogadnia Nagyerejűnek, mert Nagyerejű azt mondta neki, hogy ha nem dolgozik, menjen vissza feleségestől oda, ahonnan jött. Mordizom erre megijedt, hogy akkor nem állhat bosszút a mesenéségen. Így hát toltatologatta nagy izzadva s magában káromkodva a taligát napestig.

A manók, tündérek, vitézek és törpék ezután szép egyenletesen elszórták a selyemhomokot a játszótéren, hintát, csúszkát, libigógát meg mindenféle tornaszereket építettek fölé — a gyermekek pedig naphosszat ott játszóttak, lármáztak, hintáztak és labdáztak.

— Csak visítozzatok, kacarásszatok gyönyörűségeim — mormogta a boszorkány —, egy szép napon majd elmegy a kedvetek a játszadozástól!

Mert amióta összetalálkoztak Torzonborzzal, egyébben sem főtt a fejük, mint valami rettenetes bosszún.

Torzonborz mélyen benn az erdőben lakott, egy százéves óriásfa odvában. Nappal sohasem mert előbújni, hiszen száz aranyat tűztek ki a fejére. Így oly ügyesen betömte a fa odvát, hogy csak egy kis szellőztető rést hagyott rajta — nehogy felfedezzék rejtekhelyét. Mordizommal és a boszorkánnyal (aki Torzonborz menyasszonyának érezte magát és ezért folyton mórirkálta magát, kényeskedett és tulipirosra festette ráncos arcát) — csak alkonyat után találkoztak és főzték együtt gonosz terveiket. De a boszorkány nemcsak tervet főzött, hanem csirkét meg lekváros buktát is. És mint Piroska a mesében, ő is kis kosárkában vitte a finom falatokat Torzonborznak, aki ott várt rá az odvas fa előtt. A boszorkány átadta a kosárkát, vigyorgott

és kedveskedve megsimogatta Torzonborz hatalmas szakállát.

— Ne félj édes Torzonborzom! — mondta nyájasan. — Nemsokára szörnyű bosszút állunk a mesenépségen, s akkor Mordizom megint király lesz. Megígérte, hogy te leszel az első tanácsosa, én pedig az első udvarhölgye. Akkor feleségül veszel aranyos és mi leszünk a legboldogabb ifjú pár Meseországban!

Torzonborz hümmögött, de nem mert ellentmondani, mert pompás volt a sültcsirke, édes a lekváros bukta és tudta, hogy a szerelmes boszorkány nélkül megint csak erdei gyümölcsökre és vadmézre kell fanyalodnia, amelyet dühös, mérges fullánkú vadméhek őriztek, amelyek már annyiszor összecsípték az orrát. Így csak savanyúan mosolygott és megjegyezte:

— Majd meglátjuk, lelkem Borbálám. De kérdeznék én valamit tőled! Ha híres boszorkány vagy és nagy varázsló, miért nem változtatod át magad valami gyönyörűségesen szép aranyhajú tündérlánnyá?

A boszorkány vihogott egyet és azt felelte:

— Most még nem lehet drágaságom! Ha tudni akarod, tulajdonképpen én vagyok a világ legszebb tündére, csak még egy nagy varázslat alatt állok és addig nem szabadulhatok fel alóla, míg bosszút nem állunk a mesenépségen Mordizommal. De meglásd, akkor olyan csudaszép menyasszonyod lesz, hogy még a tündérfiak is megirigyelnek érte!

Magában pedig ezt dohogta:

— Nem vagyok neki elég szép! Vagyok én olyan, mint ő, vagy Mordizom, de hát a férfinépség akármilyen rút meg vén, mégis szép, fiatal feleséget szeretne!

Aznap sokáig-sokáig törte a fejét Torzonborz, hogy mi is legyen az a bosszú, s hogy miképpen legyen belőle meg Mordizomból újból hatalmas és rettegett uraság. Mialatt ott feküdt az erdei mohán és a finom sültcsirkét meg a lekváros buktát emésztette, ki is sütött valamit, amit este — amikor a három

cinkos szokása szerint találkozott — mindjárt el is mondott a boszorkánynak meg Mordizomnak.

— Borbála azt mondta — kezdte —, hogy már az ükanyja is híres nevezetes boszorkány volt. Így a kisujjában van a varázslás s minden boszorkányság...

— Ott hát — bölintott a boszorkány kérkedve.

— Akkor hát idefigyelj, édes banyám — folytatta Torzonborz. — Kitaláltam én ám valami remek bosszút! A volt alattvalóid felséges Mordizom, ezek a nyomorult jövevények, a sziget egy részét bevetették. Nagyon szép a vetésük. Azt gondoltam: milyen nagyszerű lenne, ha Borbála elszárítaná, elvarázsolná a gabonájukat meg a kertjüket! Meglátjátok, úgy megijednek, hogy szedik az irhájukat és nyomban elpusztulnak innen!...

— Nem éppen ijedősek — vakarta fejét a király. — Gondolod, hogy erre hazatérnének Meseországba?

— Ha nem térnének — folytatta Torzonborz —, kitalálunk ellenük valami mást. Boszorkány később elvarázsolhatja a halakat, kővé változtathatja a gyümölcsöket, eltüntetheti az állatokat, éhhalálra ítélheti a szigetet. Ez csak valami! Fogadok, hogy erre hanyatt-homlok hazamennek Meseországba! S még azok a maflák is megbűnhődnek, akik befogadták őket.

— Remek ötlet, drága barátom! — csapott Torzonborz térdére Mordizom. — Látszik, hogy a kalózok kalóza, a ravaszak ravasza vagy! Ez sohasem jutott volna az én királyi eszembe! Ha a gabonáik, meg a zöldségeik elszáradnak s mindig újból kipusztulnak, valahányszor újakat ültetnek — nem lesz mit enniük, észreveszik, hogy varázslat alatt állanak s egész biztosan visszatérnek Meseországba. De velem együtt! S ekkor újból uralkodhatom rajtuk és előlről kezdődik majd a remek szép királyélet!

— Te csak magadra gondolsz, felség — mondta mogorván Torzonborz. — Hát velem mi lesz?

— Megmondtam drága cimborám! — felelte Mordizom jókedvűen. — Első tanácsosom leszel! Te pedig Borbála — sandított a boszorkányra — ha ügyesen elvégzed a varázslatot, első udvarhölgyem! Tudod mit, kezd is el nyomban a varázslatot!

A boszorkány zavartan köhécselt, majd így szólt:

— Azonnal, drágáim, azonnal. De ez nem olyan egyszerű, mint ahogy ti gondoljátok. Először is ilyenkor tanácsot szoktam kérni a seprűmtől, meg a fekete macskámtól. A seprűm már nagyon megkopott és megbutult, az én szegény, drága Cincirim pedig a tengerbe veszett...

— Persze, hogy beleveszett, ha egyszer beledobtad — kacagott harsányan Torzonborz. — No ne vágj olyan megbotránkozott képet, öreganyám — tette hozzá —, kifogtam ám a vízből azt a félszemű macskát, csak hogy annyira nyávogott, hogy egy barlangba zártam, nehogy elárulja, merre vagyok!

A boszorkány hápogott-tátogott — ám Torzonborz eltűnt és nemsokára magával hozta a nyivákoló, lesoványodott Cincirit. S lám a bolond, félszemű macska, ahelyett, hogy haragudott volna a boszorkányra — egyenesen a vállára ugrott és úgy örvendezett neki, úgy dorombolt, mintha ez sohasem dobta volna a tengerbe.

— Nyughass Cinciri — szólt hozzá a boszorkány zavartan.

— Én Vasmacskának szólítom — mondta Torzonborz. — Szerencsére megvan, amint látod, s most már tanácsot kérhetsz tőle...

— Megpróbálom — húzódozott a boszorkány. — Bár olyan gyenge bőrben van, hogy félek, mérgében rossz tanácsot ad. De az ilyen varázsláshoz még ezenkívül is sok minden kell. Hogy csak egy párat említsek, száz csirke, száz liba és tíz kövér malacka szükséges hozzá...

— Ejha — rikkantott fel Mordizom! — Ez aztán nem csekélység! De hát te úgyis folyton ott lebzsz a konyha tájékán. Láttam, amikor csirkéket lopdostál onnan Torzonborznak. Majd most is megszerzed, amire szükséged van a varázsláshoz!

— Azt már nem! — rázta Borbála a fejét. — Ennyit el nem lophatok! Még gyanút fognak és vége a varázslásnak! Ami ehhez szükséges, azt nektek kell megszereznetek!

— Rablónak rabló vagyok — mondta Torzonborz fejcsóválva — de csirkelopásra még sohasem vetemedtem. Tudod mit, felség? Majd te lopod el a csirkéket, libákat, meg a malacokat!

— Malacot lopjak? Én a felséges király? — kérdezte megbotránkozva Mordizom.

— Miért ne? — felelte Torzonborz. — Eleget loptál királykorodban, ha nem is malacot...

Ezen egy darabig veszekedtek, de végül is megegyeztek abban, hogy a király még aznap éjjel ellop a mesenép gazdaságából száz csirkét, száz libát és tíz kövér malacot.

Igy is történt. Hiába tiltakozott őfelsége, hogy ő nem mactolvaj. Olyan ügyesen elcsente, s zsákba dugta az aprójószágot, hogy tíz rablónak is becsületére vált volna. A zsákot aztán a taligájára rakta és ügyesen betolta az erdőbe, ahol Torzonborz a barlangba dugta a csipogó, hápogó, visítózó óriási zsákot, a boldog Cinciri mellé. Ezután megkeresték a boszorkányt és biztatták, hogy kezdje el a varázslást.

Százszorszép szigetén mindenki aludt. A három cinkos a szép, hullámosan ringatózó búzaföld felé lopózott nagy titokban.

— Rajta lelkem banyám — suttogta Torzonborz —, kezd el a varázslatot!

A boszorkány egy darabig szabódott, hogy hát a vén seprűje nem ad neki tanácsot, a fekete macskája pedig neheztel rá, amiatt a kis vízbedobás miatt — és el akart iszkolni nagyügyesen. De ekkor Mordizom és Torzonborz közrefogták és meg-

fenyegették, hogy szétapritják és agyonverik, ha a mesenépség földjét nem varázsolja el. Mire a boszorkány alaposan lehordta őket, majd mikor látta, hogy nincs mit tennie — ugrándozni kezdett a seprűjén és azt morogta:

„Száradj, száradj búzaszem!

Ne teremjen semmisem!

Nap ne süssön, víz ne érjen.

Legyél semmivé egészen!”

Egy darabig ugrált, varázsmozdulatokat tett s Cinciri, aki folyton a sarkában volt, ugyanúgy ugrándozott.

Kis idő múlva mohón megszólalt a király:

— Szárad már?

— Persze — felelte a boszorkány —, csak hogy még nem látszik rajta, mert alulról kezdi a száradást...

Sütött a hold és mindhárman letelepedtek a búzamező szélére, a boszorkánynak erősen szökhetnékje volt, de Mordizom és Torzonborz nem engedték, közrefogták, így egy tapodtat sem mehetett mellőlük. Így várták a varázslás eredményét.

Eltelt egy óra, két óra. Közben hol a király, hol Torzonborz ment oda a búzatáblához s nézegette, tapogatta a kalászokat. Egyre elégedetlenebbek lettek s végülis megszólalt Torzonborz.

— Eszébe sincs száradni! Gyorsan boszorka, csináld még egyszer a varázslást!

— Csináld bizony — folytatta a király —, mert reggel a mesenépség észreveszi, hogy mennyi minden hiányzik a gazdaságából s akkor keresni kezdi a tolvajt! A tolvaj pedig én vagyok! Csak akkor menekülhetek meg ebből a kalamajkából, ha elszáritod a vetésüket. Mert ha meglátják, úgy odalesznek, hogy észre sem veszik majd, hogy a csirkéik, libáik meg a malacik közben eltűntek!

A boszorkány mégegyszer eldünnyögte a varázsnótát, de semmi sem történt.

Erre aztán Torzonborz és Mordizom veszettül rángatni és rázni kezdték Borbálát.

— Varázsolj te világcsúfja, mert ízekre téplek! — kiáltotta a király.

— Varázsolj, mert kirázlak a bőrödből! — ordította Torzonborz.

— Mit ráztok, mit ienyegettek, átkozottak? — rivallt rájuk a boszorkány rettentő sipító hangon. — Azt hiszitek, ilyen zenebonában varázsolni lehet?

És minden szónál egyet-egyet ütött Torzonborz és Mordizom fejére a seprűjével.

Mire Torzonborz fejét tapogatva így kiáltott fel:

— Biztosan nem is tudsz varázsolni! Hiszen ha tudnál, öreg banyája, már régen szép, aranyhajú tündérlánnyá varázsoltad volna magad!

Hej, megmérgeződött erre a boszorkány. A szeme csak úgy hányta a szikrákat, mint a Cincirié sötétben. De olyan erősen markolászták a karját, hogy semerre sem menekülhetett. Így hát nagy fujtatva ezt mondta:

— Igenis, tudok varázsolni, de most nem lehet! Elfelejtettem, hogy ma kiskedd van és én kiskedden sohasem varázsolok!

— Legalább próbáld meg! — parancsolta a király.

— Próbáld, mert vége az életednek! — üvöltött Torzonborz, mire a boszorkány ezt morogta nagy keservesen:

„Itten termés ne legyen!

Száradjon el minden szem!

Ne nőjön meg, búza, árpa,

Száradjon el hét határba!”

De bizony a vetésnek ez sem ártott meg.

— Mondom, hogy kiskedden nem szokott sikerülni a varázslat — sipította a boszorkány.

— Kiskedd ide, vagy oda, nem tudsz varázsolni! — mondta a király nagymérgesen — Az igazság az, hogy minket a barátaidat is becsapsz!

— Szép kis barátok vagytok — válaszolta dühöngve Borbála. — Az előbb majdnem összetörtétek szegény boszorkánycsontjaimat! És úgy összeráztatok, hogy csak úgy zúg a fejem!

Most már Torzonborz is, a király is biztosra vették, hogy a boszorkány csak bolondította őket és egyáltalán nem ért a varázsláshoz. De mikor ezért szidni kezdték, akár a bokrot, Borbála vihogott és szemtelenül így válaszolt:

— Azt bolondítom, akit lehet, hihihi!

— Nevetsz, mi? — kérdezte magából kikelve Mordizom. — De én miattad, a te hazugságaidért kockáztattam a fejemet! Mit hazudoztál, hogy a varázsláshoz csirke, liba meg malac kell? És én számár hittem neked! Pedig tudom, hogy Százszorszép szigetén nem tűrnek tolvajt! Ha megtudják, hogy én voltam, azonnal elkergetnek és akkor fuccs a bosszúnak!

— Még hozzá az én barlangomba rejtettük a lopott jószágot — óbégatott Torzonborz. — Most mit csináljunk veled vén szipirtyó?

— Hagyjatok engem az ördögbe! — válaszolta harciasan Borbála. — Gyáva kutyák vagytok! Becsaptalak, mert megérdemlitek! Nincs annyi eszetek, hogy rájőjjetek: varázsolni csak Meseországban lehetséges! Ha féltetek, vigyétek vissza, amit Mordizom összelopott, de velem ne gorombáskodjatok, mert mind a kettőt főbekólintom a seprűmmel, de úgy, hogy a fűbe harap!

Torzonborz elgondolkozott és így szólt:

— Abban igaza van a boszorkánynak, hogy a legokosabb lenne visszavinni, amit elloptunk.

— Soha! — kiáltott fel méltóságteljesen Mordizom, aki nagymama finom kosztján már újból hájasodni, tokásodni kez-

dett. — Én király vagyok! Lehet, hogy te Torzonborz, aki csak egy közönséges rabló vagy, visszavinnéd, amit elloptál, de én amit egyszer ellopok, legyen az a szomszád királyság vagy akár egy szopósmalac, azt soha többé jószántamból vissza nem adom!

— Jól van — felelte Torzonborz vésztojósló hangon. — De engem bele ne keverjeteK a dologba, mert ha megteszitek, elárulom, hogy kik vagytok!

— Hej, gazfickó vagy te Torzonborz — ordította Mordizom. — De úgy kell nekem! Mért barátkozom király létemre tengeri rablókkal!

Mire Torzonborz gúnyosan felkacagott.

— Vagyok olyan becsületes fickó, mint te, Boldizsár komám! Egyformák vagyunk, csak én rablónak, te meg királynak születtél! De te még hozzá közönséges gyáva kukac is vagy! Persze, hiszen már nincsenek se testőreid, se hóhérod, te nagy legény!

— Mi az Torzonborz, te hitvány rabló? — kérdezte dühösen a király. — Már csak úgy ukmukfuk „Boldizsár komád”-nak szólítasz? Mért nem mondod, hogy felséges uram?

Torzonborz megvetően legyintett.

— Füttyülök arra a felséges ostoba hájfejedre — mondta gúnyosan. — Hiszen az csak arra jó, hogy mások gondolkozzanak helyette. Buta kukac vagy, semmi más. Én is rabló, te is rabló, egykutya. Csak én a tengeren, te meg a szárazon lopkodsz — s ezzel egyik kezével Boldizsárt, a másik kezével Borbálát ragadta meg és az erdő felé rángatta őket. Közben így veszekedett velük:

— No gyerünk, felséges király, gyerünk szépséges tündérisasszony! Nincs kedvem miattatok börtönbe záratni magam! Bújjunk mi is a barlangba, mert hajnalodik és a mesenépség azonnal itt lesz!

És ezzel veszekedve, egymást átkozva, rángatva otthagyták a vetést. Cinciri kétségbeesett miákolással futott utánuk, a boszorkány meg, ahol érte, verte őket a seprűjével s bizony néha-néha szegény ártatlan Cinciri fejére koppintott véletlenül. Aztán csönd lett s a hajnalodó rózsás ég felé egy pacsirta szállt és vidáman, teli torokkal énekelni kezdett...

VII.

Minden jó, ha jó a vége

Mint mindig, most is Hófehérke, meg az ő három kis törpéje ébredtek fel elsőnek. Az ő munkájuk volt a jószágot, baromfit megetetni, friss vízzel megitatni, minden reggel. Ebben Hamupipőke is segített nekik, de az elsőnek a galambjait etette meg.

Amint Hófehérke és a törpék az udvarra léptek, nyomban észrevették, hogy temérdek kiscsirke, liba meg rózsaszínű malacka hiányzik a gazdaságból. Egy darabig hívták, keresgéltek őket Hamupipőkével együtt, de bizony azok eltűntek, mint a kámfor.

Hófehérke összecsapta a kezét és a három törpéhez fordult :
— No hát! Kirabolták a mi kis gazdaságunkat! Elvitték a csirkéket, libákat, meg a malacokat! Ki tehette? Hiszen Szákszorszép szigetén senki sem tolvaj!

Hamupipőke eközben elszaladt, hogy jelentse a történeteket Nagyerejűnek. Fürge-Görbe fürgén lehajolt és alaposan megvizsgálta az udvart.

— Nagy lábnyomokat látok a ketrecek körül — mondta —, a tolvajnak tehát nagy lába volt. De ki lehetett?

Fittyes-Fütyös nagyot fütyyentett.

— Csak olyan valaki, aki ki- s bejár az udvarunkba ! Valaki, aki itt él velünk !

Púposhát szimatolva görbítette még púposabbra a hátát, úgy nézegette a lábnyomokat.

— Bizony a tolvaj közülünk való ! Bölcsike, a sziget vénje megmondotta, hogy a szigeten száz esztendeje nem történt lopás. Így a tolvaj... sajnos a tolvaj...

Hófehérke sírni kezdett és hófehér kötényébe törölte nefelejcs szemét.

— Ne sírj, Hófehérke — vigasztalták a törpék —, majd megkeressük a tolvajt, ha addig élünk is !

— Milyen szégyen — hajtogatta Hófehérke ; majd elszaladt, hogy elmondja a dolgot a többieknek.

Eközben Hamupipőke nem találta meg Nagyerejút, mert az még hajnal előtt elment Százsorszép szigete népével hidat építeni. Új hidat akartak verni egy sebesvizű folyó felé, s mivel ez idő tájt erdön mezőn sok volt a munka — megkérték Nagyerejút, hogy segítsen nekik.

Segített is az erős legény szívesen. Egymaga kapta fel a híd pilléereit s rakta le a folyóra, a híd testét meg úgy átvetette a vizen, mintha csak parittyából dobna követ. Ámultak-bámultak az erején az emberek és azt mondták :

— Nincsen nála erősebb s még hozzá jószívű és szorgalmas is !

Felkelt a nap s a híd már csaknem készen állott. Ekkor a folyóhoz érkezett nagy sebbel-lobbal a három törpe. Már messziről integettek Nagyerejűnek.

A legény ledobta kalapácsát s hozzájuk lépett.

— No mi baj, törpék ? — kérdezte csodálkozva.

Mire a törpék egymás szavába vágva elmondották, hogy mi történt.

Nagyerejűnek egyszeribe rossz kedve lett. Homlokát ráncolta, majd így szólt:

— Nagy baj, rettentő baj ez kicsi törpék! Százszorszép szigetének népe bízik bennünk. Otthont adott nekünk s megszeretett minket. Ha megtudják, hogy tolvaj van közöttünk, semmi sem mossa le rólunk a szégyent. Épp ezért meg kell keresnünk és nekünk magunknak kell megbüntetnünk azt, aki ezen a szépséges, gazdag szigeten lopni merészelt, habár itt annak, aki dolgozik, mindene megvan, amit csak szeme-szája kíván!

Most Fürge-Görbe szólalt meg.

— Én meg a társaim elhatároztuk, hogy elindulunk, éjt nappallá teszünk s addig nem nyugszunk, amíg a tolvajt meg nem találjuk. Kicsik vagyunk és edzettek, könnyen jövünk-megyünk, ha kell elrejtőzünk s egy-kettő kikutatjuk az igazságot.

— Jelentjük a dolgot Bölcsikének is — mondta Púposhát. — De addig is kutassuk át a tengerpartot.

Fittyes-Fütyös éleset fütyyentett. Ezt tette mindig, ha valami eszébe jutott.

— Ne menjünk a tengerpartra — mondta —, kár az időt vesztegetni. Ott senki sem bújhat el a homokban! Inkább az erdőbe menjünk, a sűrűségbe! Átkutatunk minden fát, minden bokrot s biztosan megtaláljuk a gonosz tolvajt!

— Vigyétek Hüvelyk Matyit is magatokkal — tanácsolta Nagyerejű —, ő olyan pici, hogy még a fák hasadékaiba is be tud mászni!

— Igaz! — ütött fejére Púposhát. — Matyi még nálunk is kisebb. El is visszük!

Ezzel visszaindultak. Persze otthon mindenki velük akart menni, királyfiak és tündérek, de főleg a manók és koboldok, akik azt állították, hogy náluk senki sem ismeri jobban az erdő rejtekhelyeit. De Bölcsike tanácsára — akinek nyomban elmondtak mindent — mégsem ment más az erdőbe, mint a három

törpe és Hüvelyk Matyi. Ugyanis Bölcsike úgy vélte, hogyha sokan indulnak tolvajt kutatni, lármát csapnak, a tolvaj észreveszi a veszedelmet és elszelel.

Három nap s három éjjel keresték a kis törpék a tolvajt az erdőben. Hüvelyk Matyinak nagy hasznát vették, mert Matyi még a mókus odvába s a kakukk fészkebe is bemászott nagy buzgalmában. De keresték a bűnöst a medve barlangjában, a mohos tőzsek alatt, a bűvő patak partján — de sehol sem találtak senkit. Már éppen szégyenszemre haza akartak térni, amikor Púposhát hirtelen csendet intett, mire valamennyien egy fa mögé rejtőztek, csak Hüvelyk Matyi kukucskált ki onnan nagy óvatosan.

Egy barlang felől ugyanis nagy lármát, visítozást, veszekedést hallottak. S legnagyobb bámulatukra — a valaki hirtelen kirepült a barlang nyílásán. S a valaki után egy seprű is kirepült a földre.

— Nézzétek csak — suttogta Hüvelyk Matyi a társainak. — Hiszen ez Borbála néni, a takarítóasszony! Vajon mi lelteszegényt?

A boszorkány nyögve tapogatta magát és így óbégatott:

— Jaj a hátam! Jaj a derekam! Agyonverték a gazemberek...

A törpék intettek egymásnak, s pillanat alatt kiugrottak a fa mögül és körbefogták a földön csücsülő, síró banyát.

— Mi történt veled, Borbála néni? — kérdezte Fittyes-Fütyös csodálkozva. — Mit keresel itt az erdőben?

— Úgy kirepültél a barlangból, mintha madárka lennél — tette hozzá Fürge-Görbe.

A boszorkány erre jajgatni kezdett.

— Kirepültem hát, mert kidobtak azok a nyomorultak! Azok a csirkefogó malactolvajok! Meg is vertek... Jaj, szegény bo... boldogtalan csontjaim!

— De hát hogy tudtál bemenni abba a kis barlangba? — kérdezte Puposhát.

— Nem kicsi az, törpécském — nyájaskodott a ravasz banya. — Akkora barlang van abban, mélyen a hegy szívében, hogy abba elférne a mi egész gazdaságunk! El is fér benne a két gazember, meg a sok lopott jószág...

Mire ezt a törpék meghallották, csendben odasúgták Hüvelyk Matyinak — akit a boszorkány nem vett észre:

— Eridj, Matyikám, szélnél sebesebben és hívd ide Nagyerejűt meg a többieket!

De Hüvelyk Matyinak pici volt a lába s estig sem tudott volna hazáig menni, hiszen az erdőben is a törpék vitték, hol a kezükben, hol a zsebükben. De szerencsére ott bogarászott éppen a fán egy kíváncsi kakukk s az szívesen elvállalta, hogy elrepíti Matyit a mesenép otthonába.

— Fogózz meg jól a tollaimban — mondta a kakukk —, s csukd be a szemed, hogy le ne szédülj.

S ezzel már repült is Matyival, mint a gondolat.

Ezalatt a törpék faggatni kezdték a boszorkányt.

— S te hogy kerültél a barlangba Borbála néni? — kérdezte Fürge-Görbe gyanakodva.

— Jaj, lelkeim, aranyoskáim — hízelgett a boszorkány —, nagy sora van annak! Ezek a tolvajok magukkal cipeltek és a barlangba dugtak, mert haragudtak rám és el akartak pusztítani!

— De hát miért haragudtak rád? — kérdezte Púposhát bámulva.

— Azért, drágaságaim — magyarázta a boszorkány —, mert semmiképpen nem akartam elszárítani a vetéseket! Hiszen én a világ minden kincséért sem tennék ilyen gonosz-ságot!

A három törpe nem értette a dolgot. Fittyes-Fütyös nagyot fütyöntött és megkérdezte.

— De hát kikről beszélsz? Kik akarták, hogy elszáítsd a vetést?

— Hát a király meg Torzonborz — árulkodott a boszorkány.

— Miféle király? Miféle Torzonborz? — álmélkodtak a törpék.

A boszorkány megcsóválta a fejét és boldogan tovább árulkodott.

— Úgy látszik, nektek is azért van szemetek, hogy ne lássatok vele — mondta. — Mit gondoltok, ki az a vén totyakos taligás, aki azt hazudta nektek, hogy halász, akit a vihar vetett ide? Senki más, mint maga Mordizom király! Torzonborz meg a barátja, a kegyetlen tengeri rabló, akivel éjjel-nappal a ti károtokra cimborál!

A törpék összenéztek, szakállukat simogatták. Végül Fittyes-Fütyös szólalt meg gúnyosan.

— Úgy? Ez igazán érdekes... De hát akkor — ki vagy te, drága Borbála néni, te seprűs takarítóasszony, aki sohasem takarítasz! Hiszen úgy mondtad, hogy Boldizsár felesége vagy! Ha pedig Boldizsár Mordizom, akkor hazudtatok, mert Mordizomnak sohasem volt felesége!

— Már régen nagyon ismerős vagy te nekem, drága néni-kém — folytatta Púposhát és közelebb lépett a boszorkányhoz nagy csákányával. — Nem a mi édes-kedves boszorkányunk vagy véletlenül?

— Miféle boszorkány? — kérdezte ártatlanul Borbála néni. — Azt sem tudom, hogy a boszorkányok mi fán teremnek?...

— Hát nem te vagy a mi híres-nevezetes meseországi boszorkányunk? — szólt most közbe fenyegetően Fürge-Görbe

— az, akit Mordizommal együtt otthagytunk Meseországban zabot hegyezni?

— Dehogyan vagyok, dehogyan is vagyok — hebegte a boszorkány —, csak Borbála néni vagyok lelkecskéim, egy szegény szerencsétlen árva, aki véletlenül találkoztam ezzel a ravasz Mordizom királlyal, aki megfenyegetett, hogy mondjam azt, hogy a felesége vagyok, mert így még kevésbé ismertek rá. Ennyi az egész drágaságaim...

E percben léptek hallatszottak a sűrűségből. A törpék vidáman néztek egymásra, mert tudták, hogy a mesenép közeledik. Ugyanekkor azonban más valami is történt. Hirtelen-váratlanul újból kirepült a barlangból valami. Egy szörnyen nyivákoló, félszemű, fekete macska, aki amikor meglátta a boszorkányt, ráugrott a vállára és keservesen panaszosan miaúzott.

A három kis törpe ugrálni kezdett örömeiben. Nyomban megismerték a rég nem látott macskát.

— Nini Cinciri — füttyentett Fittyes-Füttyös. — De rég nem láttunk Cinciri! Hogymint szolgál a becses egészséged?

— Lám, onnan repülsz ki te is, ahonnan a gazdád — folytatta Púposhát és a boszorkányra mutatott, aki gorombán le akarta rázni magáról a nyakába kapaszkodó Cincirit.

— Ez a Torzonborz macskája — kiabálta mérgesen. — Ha nem hiszitek, kérdezzétek meg tőle. Úgy hívják, hogy Vasmacskák. Semmi közöm hozzá!

— Furcsa — nevetett Fürge-Görbe —, rádugrik, fekete, félszeme van és azt állítod, hogy ez nem a te Cincirid!

— Nem hát — sipította a boszorkány. — Mondom, hogy Vasmacskának hívják és hogy nem az enyém. Sicc te, nem hallod! Lódulj a nyakamról!

De mivel a szerencsétlen Cinciri tovább is hozzádörgölözött és nála keresett menedéket, Borbála néni fogta a seprűjét és

összevissza verte a hűséges Cincirit, aki úgy visított, mintha nyúznák.

— Nem szégyelled magad! — kiáltott a boszorkányra Púposhát — ez a világon az egyetlen lény, aki ragaszkodik hozzád s te megvered! Ismerjük jól a félszemű macskádat és jól ismerünk téged is, boszorka!

— Nem igaz! Ez Vasmacska! Sicc innen! — ordított a boszorkány. De ebben a percben a fák sűrűjéből a barlang elé lépett Nagyerejű. Mögötte az izgatott mesenép tolongott. Itt voltak mindannyian. És itt volt Csizmás Kandúr is, aki telkiáltott:

— Miau Cinciri! Mi van veled? Mit vétettél, hogy a gazdád ennyire elagyabugyált?

A boszorkány rémulten abbahagyta Cinciri verését, aki felzaladt egy fa tetejére és ott siránkozott keserű sorsán. A mesenép közrefogta Borbálát, aki látta, hogy most már hiába hazudozik. Így hát — villámgyorsan — valami sokkal ravaszabb dolgot eszelt ki.

— Látom, mind itt vagytok — kezdte mézes-mázosan. — Így hát jobb lesz, ha elmondok mindent. Ez a macska csakugyan Cinciri, de a király halállal fenyegetett, ha ezt elárulom. Azt mondta megöl, vele együtt, ha nem teszem meg, amit parancsol... És amint már a törpéknek mondtam, utoljára azt parancsolta, hogy szárítsam el a vetéseket. De én nem akartam, nem ám! És mivel megtagadtam az engedelmességet, a királynak, idehurcolt azzal a gonosz barátjával, Torzonborzzal a barlangba, ahol aztán ütöttek-vertek, majd kidobtak. Hiszen láttátok törpécskéim, aranyoskáim, hogy mekkorát repültem!...

De már senki sem hitt a boszorkánynak.

— Hozd ki a cinkosait is a barlangból — mondták valamennyien Nagyerejűnek, akit körbefogott az izgatott, hadonászó tarka mesenép.

Nagyerejűnek nem kellett kétszer mondani a dolgot. Mivel nagy természetével nem tudott a barlangba bújni, öklének egyetlen csapásával szétverte az egészet.

Erre váratlan dolog történt. A barlangból libák, csirkék és malacok szaladtak százfelé, csipogva, gágogva, visítózva. Csak az nem jött ki, amelyet Cinciri, aki a zsákjukat szétrágta, közben megfojtott, vagy Torzonborz és a király megevett.

Ott kuksolt a két gonosz a barlang mélyén s rémülten nézték a hozzájuk közeledő Nagyerejűt, aki egyik kezével Torzonborzot, másik kezével Mordizomot a magasba emelve, jelent most meg a mesenéség előtt. Mintha csak két nyulat emelt volna a magasba! S a királyt most már mindenki felismerte, mert az előbbi verekedésben leesett a szakálla meg a parókája is.

— Nézzétek, Mordizom! Mordizom király — kiabálta összevissza a mesenéség.

Nagyerejű most utálattal a földre dobta a két jóbarátot és így kiáltott fel:

— Ez volt hát Boldizsár, a jámbor halász!

— Borbála, a halászné meg senki más, mint a boszorkány — kiáltották a törpék és vékonyka hangján Hüvelyk Matyi.

— Lehet, hogy boszorkány vagyok, de semmi közöm hozzájuk — visított a boszorkány.

— Mit csináltál velem, Nagyerejű — óbégatott Mordizom. — Mért csaptál ilyen gorombán földhöz? Hiszen semmit se vétettem nektek!

— Nem? — kacagott Nagyerejű. — Hát akkor mért bújkálsz ezzel a szőrös-bőrös alakkal a barlangban? S mit kerestek ott a mi ellopott jószágaink?

— Csak játszottunk velük — hebegte őfelsége. — Bújócskát játszottunk.

A mesenép harsányan nevetett. Nagyerejű felkiáltott:

— Szép kis bújócska! Ellopott csirkékkel meg malacokkal bújócskázatok!

A többiek most felháborodva kiabáltak:

— Tolvajok! Gazfickók! El velük!

Fittyes-Fütyös éleset fütyölt, mire mindenki elhallgatott egy pillanatra. S a törpe így szólt:

— Tudjátok-e, mit akartak ezek a gonoszok? Tönkre akartak tétetni a boszorkánnyal a mi nehezen megmunkált, drága vetésünket. El akarták vele varázsoltatni a szamarak! Nem tudják, hogy a boszorkány olyan ügyetlen, hogy semmiféle varázslathoz nem ért. És úgy látszik azt is elfelejtették hogy varázsolni csakis a mesékben és egyedül csak Meseországban lehet!

Nagyerejű megvetéssel szólt:

— A boszorkány még hozzá hitvány is! A saját cinkosait is elárulja. — A király meg a leggonoszabb — mondta Hamupipőke. — Ez a Taligás király! Aki ide is utánunk jött és tönkre akarta tenni azt, amit mi magunk teremtettünk magunknak Százszorszép szigetén!

— Torzonborz is megéri a pénzét — legyintett Púposhát — összepaktált velük a mi kárunkra!

— Kössük őket gúzsba! Dobjuk mindhármát a tengerbe — kiabálták valamennyien.

Nekiugrottak a három gonosznak és püfölni kezdték őket. De Nagyerejű egy kézmozdulattal megállította népét.

— Elég! Már hivattam Bölcsikét! Ő a sziget vénje, ő döntse el, hogy mi legyen a sorsuk!

A boszorkány hüppögve sírt.

— Engem miért bántottak? Hiszen nem is varázsoltam!

— Mert nem tudtál, ostoba boszorkánya — rivallt rá Torzonborz mérgesen.

E percben Bölcsike jelent meg sok-sok szigetlakó kíséretében.

— Mi történik itt? — kérdezte méltósággal.

Nagyerejű elmondotta. Bölcsike türelmesen végighallgatta, majd így szólt:

— Ugy látom, ti magatok is eldöntitek ezt a dolgot. A gonosz közetek furakodott, de ti magatok üzitek el őt. Így van ez rendjén. Keményen meg kell büntetni mind a hármat. Én ebbe nem avatkozom! Büntessétek meg őket úgy, ahogy akartjátok.

Minden szem Nagyerejűre tapadt most. Hiszen ő volt a mesenépség erős karja és okos feje.

— Amondó volnék — szólt Nagyerejű kis gondolkozás után —, hogy tegyük be mindhármat abba a rozoga kis csónakba, melyen a király és a boszorkány idejöttek és a határőrök vigyék őket egy távoli, lakatlan szigetre. Aztán süllyesszék el a csónakjukat, hogy el ne szökhessenek...

Mély csend fogadta Nagyerejű szavait. Aztán megszólalt Bölcsike.

— A büntetés helyes — mondotta. — A Zord Sziklák szigetére visszük őket, ahol csak egy-két kopár fa áll a szélben s ahol alig van egy tenyérnyi földdarab. Ha élni akarnak, s nem akarnak éhenveszni, keményen dolgozniuk kell éjjel-nappal. El nem szökhetnek, mert a sziget környékén mindig örvényes, viharos a tenger. Ott aztán megtanulják má a munka! S ha a munka nem teteszik nekik, legfeljebb megeszik egymást.

Ezen mindenki nevetett és nagyon elégedett volt Nagyerejű és Bölcsike szavai hallatára.

Ezután Bölcsike így szólt:

— Torzonborz fejére száz aranyat tűztek ki. Ez a száz arany most már a tiétek, mesenépség.

Nagyerejű válaszolt:

— Köszönjük sziget véne. De nekünk igazán nincs szükségünk erre a száz aranyra. Legyen a sziget népéé.

A boszorkány most hirtelen közbesivította :

— Enyém a száz arany. Én árultam el nektek Torzonborzot! Ide a száz arannyal!

Torzonborz megbotránkozva kiáltott fel :

— Nem sül ki a szemed, csúnya vén banyája! Ezért etettél-ítattál? Hiszen hozzám akartál jönni feleségül!

Mindenki nevetni kezdett, Torzonborzra és a boszorkányra mutogattak.

— Halljátok? Férjhez akart menni Torzonborzhoz!

Torzonborz morcosan fordította el a fejét és többé egy szót sem szólt, a boszorkány jajveszékelt és hízelegni próbált a mesenépnek, de senki sem hallgatott rá. A király pedig, aki egész idő alatt valami ravaszságon törte a fejét, most megszólalt mézesen-mázosan :

— Kedves, drága egyetlen népem, bocsássatok meg! Jöjjetek velem vissza Meseországba, hiszen az a ti igazi hazátok! Veletek maradok és jó királyotok leszek! Tejjel-mézzel tartalak benneteket!

Az egyik szigetlakó megbökte a másikat.

— Igazi király — szólt oda neki. — Fút-fát ígér a népének, aztán nem ad nekik semmit a világon!

De a mesenépség ezt kiáltotta :

— Kell is nekünk király!

És Hófehérke hozzátette :

— Hiszen előled szöktünk meg, bolond Mordizom!

És a nagymama is megszólalt :

— Azt kívántad tőlem, hogy megegyem a farkast, pedig csak három lógós fogam van. Most aztán ha éhes leszel, megeheted a fekete macskát!

A király erre sírva fakadt.

— De hát mit csinállok én azon a rémes, lakatlan szigeten az én drága népem nélkül? Kidobtok? Ez a hála, azért, hogy olyan hűséges vagyok hozzátok, hogy egy szál rozoga csónakban, a legnagyobb viharban is utánatok jöttem!?

— Megáll az eszem — szólt Bölcsike az egyik partórnek. — Csak most látom igazán, milyen is egy király, mert eddig legfeljebb hallottam róluk, de szemtől-szembe egyiket sem láttam.

Nagyerejű most Mordizomra rivallt:

— Csönd, Mordizom! Mész a lakatlan szigetre, s ott aztán, ha jólesik, parancsolgass Torzonborznak meg a boszorkánynak!

— Nekem aztán soha — szólt Torzonborz gonoszul —, ha már vele kell élnem, olyan lesz az élete, hogy jobb lett volna neki meg se születni!

— Nekem sem parancsolgatsz ebadta királyá — visított a boszorkány. — Dolgozni fogsz és mindennap főbeverlek a seprűmmel, úgy igaz, hogy Borbála a nevem!

De nem veszekedhettek többet. Mert a három gonoszt megfogták, kivitték a tengerpartra és beültették a korhadt, rozoga csónakba. A csónakot kötéllel egy szép kis vitorláshoz kötötték, hogy az vigye a bűnösöket a Zord Sziklák szigetére. Jobbról-balról azonban örök ültek melléjük, hogy a tengerbe ne ugorhassanak — bár ilyesmi Torzonborz kivételével, aki nem volt olyan gyáva, mint társai — eszükbe sem jutott.

Hej de csunyán átkozódtak és kiabáltak azalatt. A boszorkány volt a legharagosabb. Szidta a királyt.

— Megállj, te hájfejű! Te szamár! Te vagy az oka mindennek! Bosszút akartál állni a népeden! Tessék, itt a bosszú! — és minden szónál nagyokat ütött seprűjével Mordizom kopasz fejére.

Míg ők ketten veszekedtek, Torzonborz dühösen hallgatott. Tudta, hogy sok gonosz tervének most már vége...

Mikor a csónakok távolodni kezdtek, Nagyerejű így kiáltott a cinkosok felé:

— Ha valami gonoszságot hallok felőletek, utánatok megyek a Zord Sziklák szigetére és valamennyit ízekre aprítom a sárkányölő kardommal!

Azok tovább civakodtak, verekedtek és ordítottak. S lám — hirtelen valami fekete ugrott hatalmas ívben a csónakba keserves nyávogással és megkapaszkodott a boszorkány nyakában.

— Nézd csak, Cinciri — kacagott a mesenéség —, megy a boszorkánya után.

Mert Cinciri még most, a verés után is ragaszkodott az ő boszorkányához. Talán mert gonosz volt és a boszorkánynál nem ismert gonoszabbat — kivéve Torzonborzot és Mordizom királyt...

A csónakok eltűntek s két nap múlva visszajöttek az örök és jelentették, hogy a bűnösöket a Zord Sziklák szigetére vitték, a csónakokat elsüllyesztették, szóval úgy történt minden, ahogy a mesenéség határozta...

VIII.

Haza Meseországba...

A gonosz varázs elől elmenekült mesenép örökre megtörte a varázst és megszabadult Mordizom királytól. Mindenki azt hihette volna, hogy most már boldogan élnek Százsorszép szigetén, amíg csak meg nem halnak...

Ám van a világon egy érzés, mely fájdalmas is, szép is egyszerre, mely elfogja az embert s elfogta Meseország csudálatos népét még akkor is, mikor a világ legszebb szigetén, örök nyár ragyogásában s boldogságában élt.

Ez az érzés a honvágy.

Ugy jött a honvágy láthatatlanul, hogy eleinte észre sem vették, nem is beszéltek róla. De azután lassan, csöndben úrrá lett rajtuk és ettől szomorúak és szótlanok lettek.

Pedig az élet úgy folyt, mint eddig. Szerették őket, s esténként a gyermekek körülülték valamennyit. Ők pedig meséltek, meséltek. Ám lassanként elfogytak a mesék, ahogy ősszel a fák levelei lehullanak s ott marad a fa csupasz gallyakkal, üresen. Az ő mesefájukról is lehullt minden mese már s nem tudtak újabb meséket kitalálni.

— És aztán? — kérdezték a gyermekek egy este Nagyerejút. Mire az szomorúan válaszolta:

— Elmondottam már nektek minden kalandomat, minden harcomat. Kitalálni újat nem tudok. Csak azt mondhatom el, ami velem Meseországban történt!

És egy kicsi, ezüstöshangú tündér hozzátette.

— Nem tudunk új meséket gyermekek. És mesék csak Meseországban szülehetnek.

— Akkor mondjátok el a régieket — egyeztek bele csalódottan a gyermekek, akik most már nagyon szerettek volna új meséket hallani...

Akkor este Nagyerejű így szólt a mesenéphez.

— Százszorszép szigete csak egy kis pont a világban. Nem gondoltok arra barátaim, hogy sok-sok millió gyerek hiába vár új mesékre, de mivel, ahogy a tündér mondta, mesék csak Meseországban születnek, már nincsen a világon új mese, amellyel az anyák este elaltassák a gyermekeiket. A tanítónénik az iskolában, az óvónénik az óvódában nem tudnak a gyermekeknek új meséket mondani. Mi vagyunk a mesék hősei s a hivatásunk, hogy kalandjainkból csodálatos új mesék szülessenek. Üres az életünk itt, Bölcsike szigetén. Mire való itt az én sárkányölő kardom, az én nagy erőm. Otthon bizonyára nagyszerű, új kaland-

dok váránának, itt meg embermódra élek és most, hogy felépítettük a sziget új hídját, erőmnek már nem sok hasznát veszem...

Elszomorodva ültek a csendes nyári estében a csillagok alatt, mikor Hamupipőke megszólalt:

—Meg kell mondanom nektek valamit kedveseim. Két nappal ezelőtt elküldtem Meseországba az én egyik kedves galambomat, amely, amint tudjátok, gyors szárnyú és nagy-szerű postás. Azt ígérte, hogy ma este visszajő és hírt hoz Meseországról... Maradjunk hát itt és várjuk meg őt!

Felugrottak erre a törpék, manók és izgalmukban szakállukat ráncigálták. A tündérek, varázslók, hercegek és királylányok izgatottan összedugták fejüket s mind ahányan voltak, nyugtalan kémlelték a csillagos eget. Csizmás Kandúr óriásit nyávogott, Hüvelyk Matyi meg kiugrott a királyfi zsebéből, amely rendes szállása volt és pici hangján így rikkantott fel.

— Jön már, erre száll! Hallom a szárnya suhogását...

És csakugyan e percben kicsi fehér pont jelent meg a szikrázó ég alatt és hófehér galamb szállott le, egyenesen Hamupipőke vállára.

Nagyon fáradt volt a kis galamb. Hamupipőke simogatta, becézte, azután biztatni kezdte:

— Mesélj, mesélj, mit láttál Meseországban?

És valamennyien aggódva, reménykedve, izgatottan kérlelték a galambot:

— Mi ujság otthon? Mesélj, mesélj?

És a galamb, miután kissé kipihente magát, meglebbentette fehér szárnyát és galambnyelven ezeket mondta:

— Rá sem ismertem Meseországra, amikor fölé repültem... Seholsincs szigetét belepí a gyom! Az aranytermő réteket ellepi a dudva... Nincs-ám városában, a fővárosban elhagyottan, szomorúan állnak a mesepaloták. A mézeskalácsok összeszáradtak a tetőkön, vagy megették őket a saskeselyűk. A kacsalábon forgó

kastélyok nem forognak, a csodavirágok elhervadtak, az arany-
almafák kiszáradtak. A gyermekek hiába kopogtatnak a képzelet
szárnyán Meseország kapuján új meséket kérve, vissza kell
térniük mese nélkül! De még ennél is nagyobb baj van ám!

A mesenépség elszorult szívvel, szomorúan hallgatta a kis
galambot, aki eléjük varázsolta az elhagyott, pusztuló, gyönyör-
űségesen szép Meseországot. Könny szökött a szemükbe bána-
tukban.

— Milyen nagyobb baj lehet még? — kérdezte végül Hófe-
hérke, a Hamupipőke kis postagalambjától.

— Rettenetes baj — válaszolt a galamb és megreszketett a
szárnya. — Emiatt nem is mertem leszállni, csak búsan kering-
tem, keringtem Meseország fölött...

— Miért nem mertél leszállni? — faggatta a galambot
Hamupipőke.

— Azért, mert rettenetesen elszaporodtak a sárkányok —
felelte a kis galamb. — Ti még annyi sárkányt nem láttatok!
Még Nagyerejű sem, aki már száz sárkány fejét levágta. Van
köztük kétfejű, hétfejű, mindenféle, egyik gonoszabb és falán-
kabb a másiknál és mindent elpusztítanak Seholsincs szigetén!

— Jaj — kiáltott fel egy szép, daliás királyfi. — De hiszen
Csipkerózsika otthon maradt! Csak nem fenyegetik az ő életét
is azok a gonosz sárkányok...

— De bizony fenyegetik — turbékolt a galamb. — Benéztem
hozzá az ablakon. Ott aludt Mordizom volt palotájában, szeren-
csére vastag fal védi a sárkányoktól. De azok sokan vannak s
ha ledöntik a falat, bekapják Csipkerózsát, aki jóízűen alussza
százéves álmát és semmiről se tud...

Most felpattant helyéről Nagyerejű, kirántotta bűvös kard-
ját s elkiáltotta magát:

— *Sárkányölő kardom gyere,
Ellenséget vágok veled!*

S mintha csak jelszól adott volna ki, mindenki felugrott, hadonászott, sokan sírtak és valamennyien azt kiabálták:

— Haza, haza, Meseországba! Nem hagyhatjuk garázdálkodni a sárkányokat. Nem hagyhatjuk tönkremenni a kacsalábon forgó palotákat, az aranytermő földeket, az aranyalmát himbáló fákat! Nem hagyhatjuk a sárkányok karmában Csipkerózsikát.

— Egy király mesélte, mikor leszálltam egy hajóárbocra, hogy a többi szigetre szökött mesenép is hazakészülődik — mondta a galamb.

Nagyerejű nagynehezen lecsillapította barátait és hangosan, harciasan kiáltotta.

— Előre mesenép! Mi is hazamegyünk Meseországba. Holnap felvonjuk hajónk vitorláit és útnak indulunk... Ha a többi mesenép is hazajön, az jó, de Mordizom hóhérát és embereit nem engedjük oda. Szép volt, jó volt itt az emberek között, ahol megtanultuk, hogy az ember a legnagyobb varázsló, okosabb mint a mesék minden mágusa, minden bölcse. Megpróbáltunk házakat építeni, földet művelni, ám az emberek ezt jobban értik nálunk. Nem ez a mi hivatásunk, barátaim, törpék, varázslók, királyfiak, erdei koboldok! Meseországban kell élnünk, ahol jobban ízlik a hamubasült pogácsa, mint itt a malacpecsenye! Otthon nagyszerű új kalandok várnak rátok s rám is! Meg kell küzdenem az elszaporodott sárkányokkal, meg kell mentenem Csipkerózsát. Menjünk azonnal Bölcsikéhez, köszönjük meg szives jóságát, a sziget népének vendégszeretetét s holnap, ahogy kél a nap, nekivágunk az Operenciás tengernek...

Igy történt. Nyomban útrakerekedtek, Bölcsikéhez mentek s Nagyerejű ezekkel a szavakkal lépett Százsorszép szigete vénje elé:

— Kedves, jó Bölcsike, eléd járultunk, hogy megköszönjük jóságodat és egyben bejelentsük, hogy holnap hazaindulunk...

Csodálkozott erre Bölcsike s megkérdezte:

— Miért mentek haza jó mesenéség, mikor itt olyan jó dolgok van?

Nagyerejű megköszöri a torkát és így válaszolt:

— Már régen vágyakozunk a bűvös, elvarázsolt erdők, a mesebeli várak, a kalandok, a kacsalábon forgó kastélyok s Meseország minden gyönyörű csodája után. Erről álmodoztunk naphosszat s este, mikor a gyermekek mesére szomjason körülültek minket, erről beszéltünk nekik. De már nem tudtunk új mesét mondani és az elszomorított. És még jobban elszomorított, hogy Hamupipőke galambja, aki Meseországban volt, nagyon rossz híreket hozott a mi hazánkból...

— Miféle rossz híreket? — kérdezte aggódva Bölcsike.

Mire Nagyerejű töviről-hegyire elmondott mindent. Majd így folytatta.

— Szép itt az élet, jó itt az élet, de ha sokáig itt maradunk és úgy próbálunk élni, mint az emberek, a gyermekek megunnak és elfelejtenek minket. És szomorúak lesznek, mert hiába kérnek új mesét — ezek a mesék itt az emberek között, nem szülehetnek meg. Százszorszép szigetén hiába van nagy erőm — sárkányölő kardom csak közönséges kard, a varázsló varázsvesszeje csak közönséges pálca, mert itt nincs varázs, nincs mese... A gyerekek mesét akarnak hallani, mi pedig csak akkor élünk, akkor vagyunk, ha a gyerekek foglalkoznak velünk s hallgatják s olvassák a rólunk szóló szép történeteket. És rájöttünk, hogy csak azért untuk meg odahaza a mese-életet, mert Mordizom zsarnokoskodott felettünk... De Mordizomot már elküldtük zabot hegyezni a Zord Sziklák szigetére — így elhatároztuk, hogy megköszönjük jószágodat s vendégszeretetedet és visszatérünk Meseországba. Annál is inkább, mert a galamb azt hallotta egy sirálytól, hogy többi társunk is, akik az Operenciás tenger különböző szigeteire menekültek, miután meghallották, hogy nincs többé Mordizom, hazafelé készülődnek...

Bölcsike jóságos pillantást vetett Nagyerejűre és így szólt :

— Kedves barátom, Nagyerejű! Sajnálom, hogy itthagytok minket, de azt hiszem, igazatok van! Teljesedjék hát a szívetek vágya! Csak azt ígérjétek meg, hogy eljöttök néha-néha a mi gyermekeinkhez, akiknek azt a szép játszóteret építettétek.

— Szívesen, sziget jóságos vénje — felelte Nagyerejű —, és arra kérem őket, jöjjenek el ők is hozzánk minél gyakrabban Meseországba.

— Eddig is naponta jártak oda — felelte komolyan Bölc­sike —, elmentek hozzátok a képzelet, a mese szárnyán. Más­különben honnan ismertek és szerettek volna benneteket?

Igy történt aztán, hogy egy ezüstös hajnalon útrakelt a Meseországbeli vitorlás hajó. Százszorszép szigetének egész népe kikísérte a távolba indulókat s amíg csak látta a fehér vitorlákat, kézzel, kendőkkel integetett utánuk. A gyerekek szemüket törölgették, siratták a törpéket, meg Hüvelyk Matyit, mert őket szerették a legjobban. ...Csak azzal vigasztalódtak meg, hogy Nagyerejű meg a népe megígérték, hogy mindig szívesen látják őket Meseországban...

Három nap s három éjjel vitte a mesenépséget a tenger és a szél. Boldogan tértek haza s felujjongtak, mikor megpillantot­ták Seholsincs sziget aranyos tornyait. Milyen szomorú, milyen elhagyott is volt nélkülük Meseország!

Amint a vitorlás kikötött, azonnal megpillantották a sok rémes, hétfejű sárkányt, akik a parton heverésztek. Nagyerejű ugrott elsőnek partra s nyomában ahány vitéz, ahány mesebeli herceg csak volt a hajón. Csillogtak-villogtak a bűvös erejüket Meseország földjén visszanyert kardok — s hullt a sárkányvér, ordítottak az elszaporodott sárkányok. Nekitámadtak Nagyerejűnek és vitézeinek, de lehetett hetvenhét fejük, lángnyelvük s olyan hangjuk, hogy az egész sziget megreszketett belé — Nagyerejűék nehéz, kemény harc után mind egy szál­ig legyőzték őket a mesenépség nagy örömére.

Mikor aztán így megtisztították a szigetet a gonosz sárkányoktól, valamennyien Mordizom király várához siettek, ahol szerencsére megtalálták egy ablak mögött az alvó szépséges Csipkerózsát. Egy daliás királyfi azonban nyomban megcsókolta, mire Csipkerózsa felébredt mély álmából és nem győzött örvendezni barátai visszatérésén. És mikor meghallotta, hogy Mordizom és a boszorkány sohasem jönnek többé vissza s egy olyan szigetre küldték őket zabot hegyezni, ahol elvesztették minden varázsserejüket — majd kibújt a bőréből örömeiben...

Ezután a mesenép az Óperenciás tengerbe dobta a sok agyonvágott rút sárkányt — majd igazán munkához láttak. Ez a munka igazi mesemunka volt. A varázslók szavára eltűnt a gyom az aranytermő rétről, eltűntek a férgek az aranyalmafákról s újból forogni kezdtek a kacsalábon forgó mesevárak is. És akkor nagy bált rendeztek visszatérésük örömeire, annak örömeire, hogy most már jöhetnek hozzájuk a gyermekek új kalandokért, új mesékért az álom és a képzelet puha szárnyán — mindig itt találják őket, készen arra, hogy újabb és újabb meséket adjanak nekik...

Csodálatos bál volt ez. Szentjánosbogárkák világítottak, tücskök hegedültek s mindenki frissen ropta a táncot. Tündérek koboldokkal, Nagyerejű Hófehérkével, Nagymama a farkassal, Hamupipőke a királyfijával táncolt. Csipkerózsa is boldogan keringőzött a maga hercegével, igaz, hogy néha-néha elbóbiskolt, de ilyenkor a királyfi szelíd csókkal újból és újból felébresztette...

Igazi mesebál volt ez. Csak akkor ért véget, mikor három nap és három éjszaka után a virradat kékje közeledett Meseország felé és mikor már a tücskök annyira elfáradtak, hogy alig bírták felemelni parányi hegedűjüket. A szentjánosbogarak lámpásában is kifogyott az olaj — így véget kellett vetni a mulatságnak, s újból előlről kezdhették a mesevilág életét...

Azóta valamennyien úgy élnek, mint a mesében. De ebben a mesében már nincs se gonosz király, se boszorkány, se tengerei rabló...